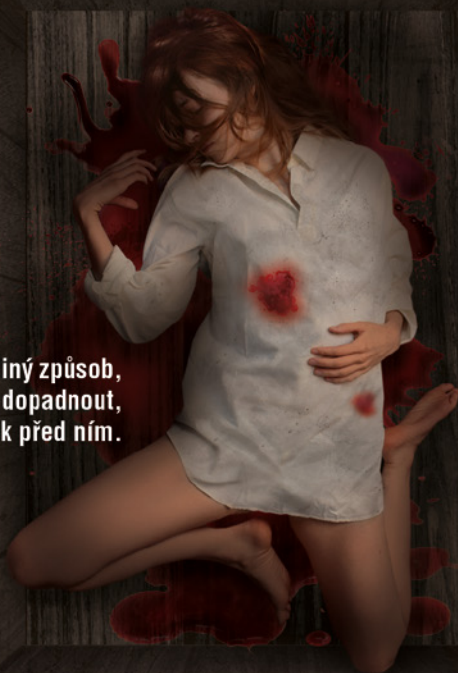

ILUZE

Jediný způsob,
jak ho dopadnout,
je být o krok před ním.

MENTALISTA 1

Camilla
Henrik
Läckberg
Fexeus

 metafora

Před zábavním parkem ve Stockholmu objeví policie tělo ženy v bedně probodané meči. I když to na první pohled připomíná nepovedený kouzelnický trik, záhy je jasné, že se jedná o mimořádně brutální vraždu. Totožnost oběti však zůstává záhadou a případ se nehýbe z místa. Policistka Mina Dabiriová nakonec nevidí jinou možnost než požádat o pomoc Vincenta Waldera, mentalistu a odborníka na lidskou psychiku i magii. Ačkoli Vincent zpočátku není ze spolupráce nijak nadšený, probudí se v něm hluboko zasunuté vzpomínky. Spolu s Minou, která rovněž bojuje se svými démony, si během vyšetřování uvědomí, že pronásledují nelítostného sériového vraha. A ten jako by se snažil Vincentovi něco říct. Podaří se jim ho zastavit, než bude obětí víc?

„Když se Läckberg spojí s Fexeusem, je z toho neskutečně napínavé čtení.“

– Ystads Allehanda

„Tuhle bezmála šestisetstránkovou knihu jsem úplně všude tahal s sebou, protože byla prostě tak zatraceně napínavá, že když jsem měl být jenom pět minut na čtení, tak jsem jich využil. (...) Henrik přináší profesní znalosti a Camilla styl, což z nich dohromady dělá skvělý spisovatelský tým. GENIÁLNÍ kniha.“

– Hverdags_psykologi.dk

camilla Läckberg
Henrik Fexeus

ILUZE

MENTALISTA 1

Přeložila Vendula Nováková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Box © 2021 by Camilla Läckberg and Henrik Fexeus

Published by Forum, Stockholm, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Vendula Nováková, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-640-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-639-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-170-0 (print)

ÚNOR

TUVA NERVÓZNĚ BUBNUJE prsty o kavárenský pult. Stále je v práci, v kavárně u stanice metra Hornstull, i když by tam už být neměla. Zákazník, který se právě usadil v rohu, se na ni popuzeně podívá a ona ho probodne vražedným pohledem. Zapamatuje si, jak vypadá, a pomyslí si, že tenhle zákazník už příště žádné srdíčko do cappuccina nedostane. Leda tak vztyčený prostředníček.

Vadí jí, když nechodí včas. A teď už má pořádné zpoždění. Roztržitě si zastrčí světlé vlasy za ucho. Už před půlhodinou měla vyzvednout Linuse ze školky. Vůči nespokojeným výrazům personálu je imunní, ty už viděla tolikrát, že se jí nijak nedotýkají. Ale její tříletý syn bude smutný. A Tuva nechce dětem ubližovat. Obzvlášť Linusovi ne. Ani neví, kolikrát už mu řekla, že by pro něj dokázala zemřít. Ve skutečnosti to ale není vždycky tak jednoduché. I když se opravdu snaží. Tak strašně moc. Otevře dveře do úklidové komory, sundá si zástěru a odhodí ji do přetékajícího koše na špinavé prádlo. Nemůže odejít, dokud ji nevystřídá. Kde sakra je?

Martin, Linusův otec, byl zrovna mimo město, když se syn narodil. Tuva mu to nevyčítala, sanitka ji odvezla do nemocnice dva týdny před termínem. Bylo jí však divné, že ji Martin nepřišel do porodnice navštívit ani v následujících dnech. Porod se neobešel bez komplikací. Byla příliš omámená, aby si všechno pamatovala, jen matně si vybavovala, že lékař ji i miminko stále dokola vyšetřoval a ujišťoval ji, že všechno bude v pořádku. Totéž jí psal i Martin ve stručných esemeskách, které od něj během pobytu v porodnici dostala. Prý za ní přijde, ale potřebuje si nejdřív něco zařídit. Dny v porodnici si sice vybavovala jen mlhavě, ale naprosto jasně si pamatovala prázdný byt, který na ni a Linuse po návratu

domů čekal. Zatímco ona rodila a nasazovala život pro jejich společného syna, Martin se sbalil a zmizel. To si patrně potřeboval „zařídít“. Od té doby toho zbabělého hajzla neviděla a ani o něm neslyšela. A možná to tak bylo lepší, pravděpodobně by ho zabila, kdyby se znovu ukázal.

Zůstali sami dva, jen ona a Linus proti zbytku světa. Až na to, že zbytek světa se dost často postavil mezi ně. Jako například teď. Daniel, který měl odpolední směnu, tu měl být už před hodinou. Ale stále nedorazil. A to už mu volala a vzbudila ho. V půl druhé odpoledne. Byla v jednadvaceti taky tak nezodpovědná? Pravděpodobně ano. Není divu, že to mezi nimi neklapalo. Podívá se na hodinky.

Do-pr-de-le.

Obleče si péřovou bundu a čepici a začne připravovat dvě dvojité espresa. Jedno do porcelánového šálku a druhé do papírového kelímku.

Ve školce na ni asi opět bude čekat učitel Matti, kterému Linus začal říkat tati. Pokaždé když ho tak osloví, Matti na ni vrhne ten svůj pohled, kterým se snaží naznačit, že by měla trávit víc času se synem a míň v práci. Vážně díky, že ve mně vzbuzujete výčitky svědomí. Jako by nestačilo, že na mě čeká uplakaný Linus, který zase jednou nevěděl, kdy maminka dorazí.

Espresso je hotové přesně ve chvíli, kdy se Daniel konečně dopluží do kavárny. Vlasy mu trčí na všechny strany. Dovnitř pronikne mrazivý únorový vzduch a několik hostů se demonstrativně otřese, ale Daniel si toho zjevně nevšimne. Anebo je mu to jedno. Co ji na něm proboha dřív přitahovalo?

„Na,“ řekne s maximálním chladem, který se do těch dvou hlásek dá vpravit, a posune k němu šálek. „Vypadáš, že ho potřebuješ. Já mizím.“

Nečeká na jeho odpověď, popadne kelímek a vyběhne ven do sněhu, který se očividně zatím nechystá roztát. Nedává pozor a vrazí do dvojice vetchých stařečků.

„Pardon, jdu pozdě, musím vyzvednout syna ze školky,“ zamumlá rychle, aniž se na ně podívá.

„Aha, jistě, ale děti člověka občas překvapí. Někdy si dokážou poradit úplně samy.“ Hlas je milý, nic jí nevyčítá.

Tuva neodpoví, ale je ráda, že se kvůli její nešikovnosti nikdo nerozčiluje. Lidé jsou tak strašně nedůtkliví. Už několikrát se stalo, že hosté požadovali nejen zaplatit čistírnu, ale ještě tučné odškodné za to, že je omylem polila kávou. Omluvně se na dvojici usměje. Káva jí málem vyšpláchne z kelímku, což jí připomene, že na zdvořilosti opravdu nemá čas. Ještě jednou se omluví a poklusem se vydá směrem k metru, espresso srká za běhu. Horká káva ji pálí na jazyku a následně v žaludku. Má chemickou příchut'. Skoro jako nějaký lék. Musí vyčistit kávovar. V kontrastu s venkovním mrazem se jí káva zdá ještě teplejší.

Až vyzvedne Linuse, vezme ho s sebou zpátky do kavárny. A Daniel ho pěkně pohostí koláči a zákusky, čímkoli, co si Linus bude přát. Však jí má co vracet. Na vaření makaronů a masových kuliček se dnes vykašle. A zítra jede pryč. Ale večer budou s Linusem spolu.

Doběhne ke schodům do metra a zničehonic se jí podlomí nohy. Vykřikne a na poslední chvíli se zachytí zábradlí, aby nespadla na zem. Asi zakopla. Zase tolik naspěch nemá. Nemusí dorazit do školky s modřinami.

Snaží se vstát, ale kosti v nohou jako by se jí rozpustily. Nohy ji nenesou. Točí se jí hlava. Je jí nevolno. Jako by měla omdlít. Je to stejný pocit, jako když ji tenkrát v nemocnici nadopovali léky. U porodu.

Linusi.

Už jdu.

Pokouší se pomocí zábradlí vytáhnout do stoje, ale paže má několik kilometrů dlouhé. Zábradlí se jí vznáší vysoko nad hlavou a ona už ani netuší, k čemu takové zábradlí slouží. Na okraji zorného pole jí tančí tmavé skvrny. Najednou se svět otočí několikrát dokola a vnitřní hlásek jí řekne, že padá ze schodů. Vůbec to necítí.

První, co Tuva po probuzení vnímá, je bolest kloubů. Leží v nepohodlné poloze. Olízne si rty a odkašle si. V ústech má sucho. Cítí jakousi mdlou chuť, kterou nepoznává. Několik vteřin trvá, než nabude plného vědomí, a potom si uvědomí,

že vlastně neleží. Je mírně předkloněná a klečí. Ze všech stran se na ni tlačí stěny. Tlak cítí i seshora na zátylku.

Jako by byla v těsné bedně.

Tolik to bolí, že to nemůže být sen. Ale skutečnost také ne. Nemůže to být pravda. A přece. Vůně dřeva je naprosto skutečná. Úzkými škvírami proniká světlo a maluje na jejích nahých pažích a nohou obdélníky. *Nahých...* Kde má oblečení? Postrádá jak bundu, tak mikinu. I džíny. Někdo ji svlékl. Klečí tam v tílku a kalhotkách a to nemůže být skutečnost.

Opět si olízne rty. Chemická pachut' přetrvává. S tou kávou muselo něco být. Někdo jí do ní bez jejího vědomí něco hodil. A ona si toho nevšimla, protože tolik spěchala. Vypila ji až do dna.

Do těla se jí vyplaví adrenalin a do kůže jako by ji bodaly jehly. Musí se dostat ven. Křičí a vši silou se tiskne k bokům bedny. Dřevo trochu povolí, ale ne natolik, aby prasklo, ani aby se bedna otevřela. Kopat nemůže, protože klečí, musí se spokojit s údery dlaní do stěn. Ty jsou však příliš blízko a ona se nemůže pořádně rozmáchnout. Světlo na jedné straně na jednu cosi zakryje. Někdo tam je.

„Pusťte mě!“ zařve. „Co to děláte?“

Nikdo neodpoví. Ale Tuva cítí něčí přítomnost. Slyší kohosi dýchat. Znovu vykřikne, ale venku přetrvává neproniknutelné a hrozné ticho. Bodavý pocit se jí rozšíří po celém těle. S novým odhodláním začne bušit do stěn, ale ve stísněném prostoru nemá potřebnou sílu.

„Co chcete?“ vykřikne a přitom zamrká, aby potlačila slzy. „Pusťte mě, prosím, ať si promluvíme. Musím vyzvednout Linuse!“

Podívá se na hodinky. Sklíčko je rozbité a ručičky se zastavily přesně na třetí hodině. Matti už jí určitě volal, kde je. Třeba mu to začalo být divné, třeba už ji hledá a každou chvíli ji objeví v bedně, třeba... Jenže ona do školky často dorazila ještě později než ve tři.

Nikdo ji nehledá.

Protože ji zatím nikdo nepostrádá.

Nikdo neví, že ji unesli.

Unesli. Pomalu si uvědomí, co to znamená, a začne se jí těžce dýchat. Poblíž bedny se ozve kovový zvuk a Tuva sebou trhne.

„Haló?“ zavolá.

V jedné ze spodních škvír po jejím levém boku se objeví cosi stříbrného a ostrého. Připomíná to hrot meče. Kovová čepel pomalu proniká dovnitř. Kéž by mohla posunout stehno stranou, ale nemá kam uhnout. Špička meče se dotkne stehna a tlačí se dál. Bolí to, i když meč není tak ostrý, jak vypadá.

„Au, co to děláte?“ vyjekne. „Nechte toho!“

Špička dál tlačí na stehno, až prořízne kůži a objeví se kapka krve. Pohyb meče je opatrný, jako by člověk u bedny zkoušel, jestli to dělá správně. Tuva opět vykřikne, ale sama neví co. Tlak pomine a čepel se o několik centimetrů stáhne.

Ozve se zvuk motorového pohonu. Čepel se rozechvěje, vyrazí opět vpřed a tentokrát se nezastaví. Tuva hlasitě vykřikne, když jí ostří pronikne do stehenního svalu. Meč pokračuje dovnitř tkáně a Tuvín křik se mísí s vrčením motoru. Bolest je nesnesitelná. Nervová zakončení jsou jako v plamenech, před očima jí vybuchují barvy. Okolní svět zmizel, existuje pouze bolest. Meč dospěje ke stehenní kosti a vibrace se jí šíří kostrou, celá se rozechvěje. Zvedne se jí žaludek, zvratky dopadají na ni i na zkrvavený meč. Konečně meč pronikne kostí a pokračuje svaly na druhé straně. Špička meče působí až obscénně, když se prodere kůží ven. Z nového otvoru ihned začne tryskat krev. Stéká jí po noze a dole se pomalu tvoří kaluž. Ale meč se nezastaví, pokračuje dál a míří k druhé noze. Tuva se stále nemůže pohnout.

„Přestaňte, prosím, přestaňte,“ žadoní skrz slzy. „Musím pro Linuse. Mám zpoždění. Je tam sám.“

Když jí meč projede druhou nohou, Tuva už ví, že to bude bolet. Ale na takovou bolest se nedá připravit. Hlasitě zařeve a přeje si, aby ztratila vědomí, zbláznila se, cokoli, jen aby už nic necítila.

Uplyne několik vteřin. Věčnost. Tuva už nic nevidí. Čepel jí nakonec provrtá obě nohy a vyjede škvírou na opačné straně bedny. Vibrace konečně ustanou.

Ale motor se nezastaví.

Cosí ji bodne zezadu do ramene a Tuva se rozloučí s posledními zbytky přičetnosti. Fyzicky cítí, jak jí část mozku vypovídá službu. Škvíry v bedně jsou samozřejmě i za ní. Pokusí se naklonit dopředu, aby se mečí vyhnula, ale pálení ve stehnech tím ještě zesílí. A Tuva už tam není. Je v porodnici a bojuje o synův život, je v kavárně, kde ji díkybohu zaměstnali, líbá se s Danielem, je s Martinem a ten jí vyznává lásku. Slyší zvuk praskající chrupavky, ostří proniká tkání zad a ona myslí na to, že Linus říká Mattimu táto.

Potom sklopí oči a uvidí, jak se kůže pod klíční kostí napíná, až praskne a meč vyjede ven. Jako kouzelnický trik. Je asistentkou kouzelníka a brzy jí publikum zatleská. Viděla to v televizi. Z hrudi jí prýští krev, tílko se zbarvuje doruda a meč pokračuje ke škvíře ve stěně bedny. Pach železa je nesnesitelný.

Vidí před sebou Linusovy modré oči.

Ty mě taky opustíš, mami?

Z hrdla se jí vydere pisklavý zvuk, když se pokusí něco říct. „Prosím. Jdu pozdě.“

Venku u bedny dojde k jakémusi přesunu. Škvíra před jejím obličejem potemní. Třetí meč. Od stěny k její hlavě není ani deset centimetrů. Je provrtaná dvěma mečí a nemůže se hnout.

„Už ne,“ zašeptá.

Meč se pohybuje pomalu, ale vzdálenost je příliš krátká. Vidí, jak se jeho špička leskne, pak už je ale moc blízko a Tuva na ni nedokáže zaostřit.

Linusi. Promiň. Máma tě miluje.

Trhne sebou, když ji hrot škrábne do koutku pravého oka u kořene nosu, meč ale pokračuje dál a probodne jí oko. Tuva na tváři ucítí cosi vlhkého a na pravé oko už nevidí. Ale nebolí to. Už to aspoň nebolí.

Proč cítím spálenínu?

To je její poslední myšlenka.

Pak jí meč pronikne do mozku.

BŘEZEN

VINCENT VŠÍ SILOU práskl dlaní do stolu před sebou. Diváci hlasitě zalapali po dechu. Vincent se zamračil, udělal dramatickou pauzu, rozhlédl se po sále a zvedl ruku. Pod ní se objevil zmačkaný papírový sáček. Smetl ho na podlahu a v publiku se ozval nervózní smích.

„Není ani pod sáčkem číslo pět,“ řekl.

Jeviště bylo potemnělé, osvětloval ho jediný reflektor. Byl namířený na něj, na stůl a na ženu sedící vedle. Strohé světlo podtrhovalo vážnost závěrečného čísla představení. V divadle panovalo naprosté ticho. Poslední výstup nedoprovázela ani žádná hudba, aby působil děsivěji. Na stole bylo od začátku pět papírových sáčků obrácených otvorem dolů a očíslovaných od jedné do pěti. Dva z nich už rukou rozplácl.

„Zbývají *tři*,“ řekl s pohledem upřeným na ženu. „Magdaleno, nedívejte se na ty *tři* sáčky, poznal bych vám na očích, pod kterým ten velký hřebík je. Jen na to myslete. Víte to jen vy. Diváci neviděli, pod který sáček jste ho schovala, a ani já to neviděl. Máme *tři* sáčky. Vzpomeňte si, jak byl hřebík ostrý, když jste na něj sahala. Jen si vzpomeňte.“

Žena se silně potila. Mohla za to záře reflektoru, ale také byla nervózní, stejně jako zbytek publika. Patrně víc. Vincent si ji pozorně prohlížel.

„Právě jsem třikrát řekl *‚tři‘* a nedala jste na sobě nic znát,“ řekl po chvíli. „Takže tam asi nebude.“

Než se diváci vzpamatovali, prudce udeřil dlaní do sáčku číslo tři. Několik diváků při té ráně vykřiklo.

Zbývaly dva sáčky. Existovala padesátiprocentní pravděpodobnost, že si vážně ublíží. Nechápal, proč má tohle číslo stále na programu. Každý, kdo ho předváděl, se dříve či později zranil. Při dostatečném počtu opakování to bylo

nevyhnutelné. Ale publikum nesmělo poznat, že má opravdu strach. Aby měl trik správný účinek, musel předstírat, že má situaci plně pod kontrolou, i když to tak nebylo.

„Zbývají nám čísla dvě a čtyři,“ řekl ženě. „Představte si ten hřebík, celých jeho dvacet centimetrů.“

Žena zavřela oči a nešťastně přikývla.

„Vzpomeňte si, jak se leskl, když jste ho postavila ostrým nahoru. Pod jeden z těchto dvou sáčků. Pod ten, který *nechceme*, abych si vyzbral.“

„Když já nevím, jestli si to pamatuju správně,“ zaúpěla žena.

Vincent nadzvedl jedno obočí. Atmosféra v divadle by se dala krájet. Dva sáčky. Přidržel ruku nad jedním z nich. Potom ji přesunul nad druhý. Jeden zakončí celou show potleskem vestoje. Druhý znamená probodnutou dlaň a odvoz sanitkou na pohotovost.

„Otevřete oči,“ vyzval ji.

Žena ho zdráhavě poslechla a zašilhala po sáčcích. Vincent ji pozoroval. Potom zvedl ruku a chystal se udeřit do jednoho z nich, ale všiml si, jak žena v panice vytřeštila oči, když jeho dlaň začala klesat. Uprostřed pohybu si to rozmyslel a prudce udeřil do druhého sáčku. Žena hlasitě vykřikla, když jeho ruka dopadla na stůl. Vincent se skloněnou hlavou několik vteřin počkal. Potom odhodil zmuchlaný prázdný sáček na podlahu a zvedl ten zbývající. Hřebík pod ním mířil vzhůru jako kopí a ve strohém světle se nebezpečně leskl. Publikum s nadšeným řevem vyskočilo na nohy a v tu chvíli začala hrát hudba. Vincent podepsal hřebík permanentním fixem, vložil ho do sáčku a ten předal ženě, která se s viditelným ulehčením nechala odvést ze scény.

Vincent se postavil na kraj pódia a rozpráhl paže. Nemusel předstírat, že se mu ulevilo.

Potlesk byl ohlušující. Představení v divadle v Gävle končilo. Vincent se dramaticky ukláněl a díval se do hlediště. Míhající se světlo reflektorů při děkovačce ho oslepovalo, ale choval se, jako by diváky viděl. Stačilo se dívat přímo před sebe a předstírat, že jste s někým navázali oční kon-

takt. Smál se do tmy, kde Vincentu Walderovi, mistru mentalistovi, vestoje tleskalo čtyři sta patnáct lidí.

„Díky, že jste přišli,“ zavolal do bouře potlesku.

Potlesk a hvízdání ještě zesílily. Divadlo praskalo ve švech. Byl to dobrý večer. Dokonce velmi dobrý. Ta žena dnes nedorazila. Ta, která v něm vzbuzovala obavy. Když nepřišla, byla to pro něj větší úleva, než si připouštěl.

Odolal pokušení zastínit si oči rukou, aby si užil ovace vestoje. Měl za sebou pořádnou dřinu a tohle byla jeho odměna. Zároveň ho na nohou držel už jen adrenalin. 415 míst. 41 plus 5 je 46, což odpovídá jeho věku. Aspoň ještě několik týdnů.

Přestaň.

S tím ztraceným hřebíkem dnes vyvázl jen o fous. A bylo to úplně poslední číslo dvouhodinové show. Po zádech mu stékal pot a mozek měl úplně zavařený.

Jak už bylo řečeno, tajemství úspěchu netkvělo v tom, že umí předpovídat chování publika nebo že divákům zdánlivě umí číst myšlenky. Hlavní iluze spočívala v tom, že se tváří, jak je to jednoduché, ale přitom mu mozek pracuje na plné obrátky. Plakát ve vestibulu o něm hlásal, že je „The Master Mentalist“, ale Vincent litoval, že na to označení přistoupil. Bylo takové... nenápadité. Vulgární. Ale na druhou stranu se za něj dalo dobře schovat. Připadal si jako smyšlená postava. A ne jako někdo, kdo by si ze všeho nejradši lehl na záda do šatny a deset minut jen dýchal. Když představení skončilo, musel myšlenky dostat zase pod kontrolu, aby se mu nerozutekly bůhvíkam. Dnes mu to trvalo déle než obvykle.

Kontrola. Osm písmen ve slově. Což je stejný počet jako počet řad na balkonech.

Přestaň.

Vincent vzlédl k prvnímu balkonu, kde během první části večera donutil čtyři diváky zapomenout na to, jak se jmenují. 23 míst v každé řadě. 184 míst.

Na balkoně někdo hvízdal.

Zhluboka se nadechni, nedokonči myšlenku.

184 míst. Osmnáctého čtvrtý ho čeká poslední představení z celého turné. A 23 sedadel na řadu, 8 řad, 2 plus 3 plus 8 je 13, což je počet zbývajících představení.

Přestaň, přestaň, přestaň.

Silně se kousl do jazyka.

Naposledy se uklonil. Pak odešel ze scény. Zastavil se za sametovým závěsem, který zakrýval vstup do zákulisí, a potichu si pro sebe počítal. Pokud potlesk vytrvá, dokud nenapočítá do deseti, vběhne na pódium na poslední děkovačku. Dva. V zákulisí se z temnoty vynořil stín. Byla to žena kolem třicítky. Tři. Vincentovi přeběhl mráz po zádech. Takže přece jen přišla. Čtyři. Ale tentokrát nečekala, až představení skončí, aby mohla přeběhnout přes pódium. Pět. Jak se dostala do zákulisí? Tam nesměl být nikdo, když vystupoval. S tím, kdo ji tam pustil, si to vyřídí. Požádal je, aby na ni dávali pozor. Ale měli ji zastavit, ne jí pomáhat. Šest. Aspoň zjistí, jak vypadá. Tmavé vlasy stažené do culíku. Rolák. Černá bunda. Sedm. Oči se jí malinko rozšířily, otevřela ústa a chystala se něco říct. Vincent nevěděl, jak moc je nebezpečná. Osm. Naznačil jí, aby byla potichu, a ukázal palcem na scénu, aby pochopila, že ještě neskončil. Snad se dá z pódia zmizet jinudy. Devět. Snaž se na ni nemyslet. Hluboký nádech a úsměv. Deset. Vběhl opět do záře reflektorů.

„Díky, díky, to si nezasloužím!“ zvolal. „Chápu, že byste tady nejradši zůstali sedět, ale obávám se, že na vás čeká skutečný život. Je načase se do něj vrátit. A pokud vám něco z dnešního večera nedá spát, pamatujte si: Je to jen jako.“

Odmlčel se.

„Anebo taky ne.“

Publikum se hlasitě zasmálo. A trochu nervózně. Neubráníl se úsměvu. Vždycky to zabralo.

Vincent pospíchal z pódia, i když se mu vůbec nechtělo. Hlavně aby diváci nezačali vstávat. Nepůsobilo to dobře, když účinkující ještě stál na scéně a lidé už se rozcházeli. A pokud měli v šatně zimní bundy jako dnes, vždycky se zvedali dřív, protože bláhově doufali, že se vyhnou frontě. Když se vrátil do zákulisí, žena tam stále byla.

„Je tady,“ řekl tiše do svého mikrofonu. „Pošlete sem hlídače. Hned teď.“

Stálo to za zkoušku, třeba bude mít štěstí a zvukaři ho ještě uslyší, i když už byl zvuk stažený. Fanoušci, kteří za ním chodili, byli většinou milí, ale Vincent o žádná překvapení během představení nestál. Obzvlášť ne o ženu, která byla známá tím, že se po každé show vrhá na pódium. To mu nepřipadalo normální. Zatím se jí úspěšně vyhýbal. Až dodnes.

Pořád mu to moc nemyslelo. Po představení potřeboval trochu času, aby se zklidnil a trochu mu vychladl mozek. Nedokázal situaci dostatečně dobře odhadnout. Ale nezbývalo mu než chovat se mile a čekat na hlídače. A udržovat si odstup.

Abys získal čas, ukázal směrem ke krátkému schodišti vedoucímu do šatny. Žena vykročila jako první. Vincent napočítal sedm schodů. Ajaj. Poslední schod si tedy zopakoval, aby výsledkem bylo sudé číslo. Žena před ním si zřejmě ničeho nevšimla.

Vešli do místnosti zařízené jako obývací. Kde vězí ten hlídač? Na konferenčním stolku stály čtyři neotevřené minerálky. Vincent si svlékl sako a přehodil ho přes opěradlo pohovky. Pootočil jednu láhev, aby všechny etikety byly vepředu. Žena si bundu nechala. Vincent si vlhčenými ubrousky začal stírat z obličeje divadelní líčení. Žena téměř neznatelně nakrčila nos. Fajn. Cokoli, co by ji mohlo odradit, mu jen pomůže. Doufal, že je také cítit potem.

„Víte, nechci být nezdvořilý,“ začal, „ale do zákulisí vlastně nikdo nesmí.“

Otevřel láhev a nalil si minerálku. Nedůvěřivě pozoroval bublinky ve sklenici.

„Takhle to dál nejde,“ dodal. „Na jeviště mají všichni kromě produkce vstup zakázán a...“

Žena ho přerušila a představila se.

„Mina,“ řekla. „Mina Dabiriová. Jsem od policie.“

Rychle narovnála láhev, která se trochu pootočila, když si naléval, tak aby všechny láhve měly opět etiketu vepředu. Pak mu podala ruku. Vincent umlkl a ruku jí stiskl. Mistr mentalista najednou nevěděl, co má říct.

MINA SE DÍVALA na muže, který seděl proti ní na druhé straně tmavě hnědého stolku. Vincent Walder. Musela na něj počkat, než se převlékne z kostýmu, což byl elegantní, ale střízlivý modrý oblek s černou košilí. Teď měl na sobě mnohem neformálnější oblečení, bílé tričko a černé džíny. Přestože byl teprve březen a zima se v Gävle stále pevně držela své vlády, žádnou bundu si Vincent nevzal.

Mina ke svému překvapení zjistila, že jí Vincent připadá přitažlivý. To se jí stávalo málokdy. Vlastně ji u něj napadlo spíš slovo „fešák“. Bylo na něm cosi trochu upjatého, staromódně elegantního, i když měl na sobě džíny a tričko. Předtím v obleku to bylo ještě zřetelnější.

Mina s ním chtěla mluvit v soukromí, Vincent však trval na tom, že se potřebuje najíst. Nerada měnila plány, ale nezbylo jí než se podřídít. Koneckonců ona přišla za ním. A tak teď musela projednávat citlivou policejní záležitost v hospodě Harrys, v jednom z mála podniků v Gävle, kde po desáté večer ještě vařili.

Nepočítala s tím, že Vincent bude po svém představení tak vyčerpaný. Snad mu jídlo dodá energii. Potřebovala, aby mu to myslelo. Stačilo, že ji rozptylují zvuky hostů stojících o kousek dál u baru. Mluvili skánským nářečím a kolem krku měli na šňůrkách pověšené identifikační karty. Pravděpodobně účastníci nějaké konference v nedalekém hotelu. Mině připadali jako přerostlí školáci s klíči na krku.

Ve vzduchu se vznášel pach piva a vylučovaných feromonů. Mina by si nejradši nasadila roušku, ale ovládla se a opět se zaměřila na Vincenta. V policejním rejstříku o něm nic nenašla, a tak si musela sehnat informace jinak. Z Wikipedie a z všeobecného vyhledávání na internetu se dozvěděla, že

mu zhruba za měsíc bude čtyřicet sedm, že Walder není jeho skutečné jméno a že je povoláním „mentalista“.

Dočetla se, že mentalista je člověk, který používá psychologické principy, sugesci a tajné triky, aby vytvořil iluzi, že má například jasnovidecké schopnosti nebo že umí číst myšlenky. Podle nalezených rozhovorů se zdálo, že se Vincent dobře vyzná i v běžných kouzelnických tricích. I když se na něj obrátila hlavně kvůli jeho znalostem lidské mysli, přehled o iluzionismu také nebyl od věci, vzhledem k fotografiím, které měla ve složce. Nikde nenašla, co dělal dřív, ani kde se narodil. Podle Wikipedie se Vincent mentalismu věnoval profesionálně posledních patnáct let, ale u široké veřejnosti prorazil teprve nedávno díky televiznímu seriálu na TV4.

V jednom pořadu provedl psychologický experiment před skrytými kamerami. Náhodně si vybral jednoho muže a začal jeho život řídit nepostřehnutelnými sugescemi a hypnotickými příkazy. Chudák účastník si nebyl vůbec ničeho vědom. Nakonec muž jedné noci vstal a posprejoval zdi v průmyslové čtvrti nápisy VINCENT WALDER. Napsal to stokrát. Trvalo mu to několik hodin.

Strážní, kteří objekt hlídali, nebyli předem varováni. Když muže zadrželi a ptali se ho, co to vyvádí, nevěděl, o čem to mluví. Neměl tušení, co v posledních hodinách dělal, a upřímně ho udivilo, když na rukou a oblečení objevil skvrny od barvy.

Mina ten pořad neviděla, ale pamatovala si, že o něm všichni mluvili. Bylo z toho pěkné pozdvižení. Spoustě lidí to připadalo neetické. Sám Vincent vysvětlil, že mu šlo o fanatismus, chtěl ukázat, že i ty nejabsurdnější myšlenky se mohou uchytit v našem podvědomí a ovládat naše chování, aniž si to uvědomujeme. Nápad s pokreslenými zdmi prý měl být poctou jakémusi filmu od Monty Pythonů, a když se ho ptali, proč muž sprejoval zrovna jeho jméno, Vincent odpovídal, že na nic méně urážlivého nepřišel. Navíc umělec svá díla vždycky podepisuje. Tento citát se uchytil jako meme na Instagramu, ale po několika měsících všechno utichlo.

Vůně fritovacího oleje a grilovaného masa doputovala k Mininu nosu vteřinu předtím, než číšník před Vincenta položil talíř s hamburgerem. Otevřené mističky s majonézou a kečupem. Mina sebou trhla. S těmi mističkami se cestou z kuchyně mohlo stát úplně cokoli. Strašlivě nehygienické. Bezděčně vytáhla z kapsy novou lahvičku dezinfekčního gelu, nanasla si trochu do dlaně a promnula si ruce.

„Po představení potřebuju sacharidy,“ řekl mentalista omluvně. „Jinak mi to nemyslí.“

Vzal si z talíře hranolek, namočil ho do majonézy a strčil ho do úst. Mina ho bedlivě pozorovala. Jestli stejný hranolek ponoří do majonézy podruhé, bude ho muset zařadit mezi tu část lidstva, se kterou nechce mít nic společného. Ale naštěstí si hranolek namočil jen jednou. Ještě je tu naděje.

„A opravdu se omlouvám za to, jak jsem se k vám choval,“ pokračoval. „Spletl jsem si vás s někým jiným. Měli jsme potíže s jednou trochu příliš... nadšenou obdivovatelkou. Myslel jsem si, že jste to vy. Snad jsem vás neurazil.“

Mina odmítavě mávla rukou. Číšník před Vincenta postavil pivo a před ni Coca-Colu Zero. Mina vytáhla z kapsy jednorázové brčko, sundala z něj papírový obal a strčila ho do sklenice. Vincent ji sledoval, ale nijak to nekomentoval.

Počkala, až bude číšník z doslechu, a spustila.

„Dostala jsem na vás tip,“ řekla tichým hlasem. „Pochopila jsem, že se velmi dobře vyznáte v lidské psychice. Ale také toho hodně víte o kouzelnických tricích. A my potřebujeme někoho, kdo ovládá obojí.“

Vincent přikývl a napil se piva.

„V mládí jsem se kouzlením hodně zabýval,“ řekl. „Ale ve dvaceti mi došlo, že na karetní triky asi moc holek nesbalím. Tak jsem toho nechal.“

„A zabralo to?“ zeptala se.

„Posuďte sama. Svou první ženu jsem potkal měsíc nato. Triky jsem si nechal jen jako koníčka. Ale proč se o to zajímá policie?“

Než Mina odpověděla, Vincent se podíval na hodinky.

„Jejda, moc se omlouvám,“ řekl, „ale když mluvíme o ženě,

už je tři čtvrtě. Musím zavolat manželce. Touhle dobou si vždycky voláme. Zabere to jen minutku.“

Mina začínala být netrpělivá, chtěla přejít k věci. Už se načekala dost. Kolegové o ní říkali, že jde na všechno moc rychle, že se musí naučit být víc společenská, pokud chce, aby se s ní ostatní cítili příjemně. Mina o tom pochybovala. U policie byla už skoro deset let a u žádného případu neměla pocit, že by jeho vyřešení záviselo na tom, jestli je, nebo není milá. Ale překonala se.

„Samozřejmě,“ řekla a nenápadně si na tvrdé židli poposedla.

Zadívala se do své sklenice a přestala vnímat Vincenta, který telefonoval s manželkou. Místo toho si představila bednu, kterou našli sotva před týdnem. Bednu, která vypadala, že by měla být ozdobená třpytivými nápisy a stát na pódiu při kouzelnické show někde v Las Vegas. Viděla, jak asistentka v šatech s flitry – samozřejmě žena, v kouzelnických číslech hrají ponižující roli vždycky ženy – leze do bedny a jak kouzelník – samozřejmě muž – propichuje bednu dlouhými meči, zatímco publikum dělá „ááááh“ a „óóóch“. Vyhledala si to na internetu. Tato misogynní jevištní iluze se nazývala *sword box*, případně *sword cabinet*, *sword casket* nebo *sword basket*, jeden název pro ni očividně nestačil. V původní verzi to ani nebyla bedna, jen malý košík. S dítětem uvnitř. Odporné. Ale zjevně se tento trik považoval za klasiku. Děti a ženy. Pořád stejné oběti.

Ale Mina se nevypravila za mrazivého večera do Gävle a nesesedla teď v hospodě Harrys s Vincentem Walderem jen proto, že její kolegové našli amatérsky vyrobenou kouzelnickou rekvizitu. Byla tam kvůli tělu, které našli *uvnitř* bedny. Kvůli tělu, které se jim dosud nepodařilo identifikovat. A kvůli tomu, že se ocitli na mrtvém bodě. Obvyklými metodami prověřili každou stopu, ale nikam je to neposunulo. Nakonec se Mina shodla s šéfovou Julií, že už jim zbývají jen metody neobvyklé, pokud chtějí dospět k řešení.

Mina si pořádně usrkla ze sklenice a upřela pohled na společnost na baru, aby zaplašila obrazy, které se jí objevovaly

před očima. Rozhodně si je nechtěla znovu připomínat. Ale i tak je viděla, stejně zřetelně jako poprvé. Máloco ji dokázalo rozhodit, ale tohle bylo něco zcela zvláštního. Ze dvou stran bedny čněly rukojeti mečů. Na opačných stranách vyčuhovaly jejich špice. A uvnitř bedny byla mladá žena, zavěšená na mečích jako nějaká perverzní loutka. Mina zavřela oči. Příliš pozdě. Jako vždycky.

Nezjistili, kdo žena je, a neměli ani žádného podezřelého. Bednu s tělem převezli k Mildě Hjortové z ústavu soudního lékařství, ale Mina nepředpokládala, že na ní něco najdou. Rozhodně nic zásadního. Byla přesvědčená, že klíčový je způsob provedení činu.

Mina si najednou uvědomila, že se na ni Vincent dívá. Zjevně už dotelefonoval. Odkáslala si a rychle vyhnala představy z hlavy.

„Omlouvám se za ten hovor,“ řekl. „Ale teď už jsem jen váš. Podle přízvuku soudím, že nejste odsud. Předpokládám, že pracujete ve Stockholmu. A přesto jste se vypravila až sem, do Gävle. Ve čtvrtek pozdě večer. Abyste s mentalistou probírala kouzelnické triky a lidskou psychiku. Říkala jste, že jste na mě dostala tip? Jsem velmi zvědavý, co to znamená.“

Vincent se k ní naklonil, aby dal najevo, že ji pozorně poslouchá. Mina se rozhodla, že ho bude ještě chvíli napínat. Potřebovala u něj vzbudit opravdový zájem.

„Všimla jsem si, že jste na konci show nezapomněl na autogram,“ řekla s co nejmilejším úsměvem. „Zjevně stále platí, že umělec svá díla vždycky podepisuje.“

Vincent se zatvářil zmateně a pak se zasmál.

„Myslíte to s tím hřebíkem? Já vím, strašné klišé. Ale co vám budu povídat. Od vysílání toho pořadu diváci počítají s tím, že ho podepíšu. A já je nechci zklamat. Koneckonců investovali do dnešního večera čas i peníze.“

Vincent se uvolnil a ramena mu poklesla. Jeho ostražitost polevila. Aspoň prozatím.

„Před chvilkou jste měl pravdu,“ pokračovala Mina. „Nepřijela bych sem, kdyby to nebylo důležité. Vyšetřujeme totiž případ, kterému nerozumím. Před médii se nám ho zatím

podařilo utajit, ale asi je jen otázka času, než se o něm dočtete.“

Vincent si ukrojil kousek hamburgeru. Mina byla nevýslovně ráda, že ho jí přílborem. Kdyby vzal mastný burger do ruky, musela by odejít.

„Pardon,“ řekl Vincent a zamával vidličkou s napíchnutým kouskem masa, „ale co s tím mám společného já?“

Mina místo odpovědi vytáhla ze složky běžovou obálku a vyndala z ní fotografie. Vybrala tu, kde nebylo vidět zmasakrované tělo, ale jen bedna, v níž ho našli, spolu s meči. Položila ji navrch a zbytek fotek sepnula sponkou. Ostatní snímky Vincent skutečně vidět nemusel.

„Víte, co to je?“ zeptala se a ukázala na fotku.

Vincent se zarazil s vidličkou jen centimetr od otevřených úst. „*Sword casket*,“ řekl. „Někdy se tomu říká i *sword box*. Ale... proč... nerozumím.“

Strčil si sousto do úst.

„Já taky ne,“ řekla. „Nebo spíš nerozumím pachateli. Ale myslím, že vy byste možná mohl. Vzhledem k... No, k vašim znalostem. Takže vás chci poprosit o pomoc. Řekněme to takhle: bedna nebyla prázdná, když jsme ji našli. Trvalo celkem dlouho, než jsme ji z mečů vysvobodili.“

Vincent přestal žvýkat a viditelně zbledl.

„O oběti jsme nic nezjistili,“ pokračovala Mina. „Myslím, že pokud chceme vypátrat pachatele, musíme pochopit jeho myšlenkové pochody. Kéž bych mohla říct, že zohavená těla jsou výjimečným nálezem, ale bohužel to není pravda. Aspoň ne tak výjimečným, jak bychom si přáli. Ale v kouzelnické bedně? To je novinka. Koho by to vůbec napadlo? A *proč*? A tady přicházíte na scénu vy. Viděla jsem vaši show. Víte, jak lidé myslí. Víte o tom víc než většina ostatních lidí. Tak mi pomozte pochopit, kdo tohle udělal.“

Vincent se s překvapeným výrazem opřel.

„Na to přece máte své vlastní forenzní psychology, ne?“ namítl. „Copak bych mohl přispět něčím, co oni neumějí? Profilování pachatelů není zrovna můj každodenní chléb.“

Namočil si několik hranolků do majonézy a snědl je.

„Jak už jsem říkala, vyznáte se v lidské psychice i v kouzlech. To náš psycholog neumí. A kromě toho...“

Rozhlédla se kolem a pak teprve potichu dodala: „Kromě toho když náš forenzní psycholog posledně dělal profil pachatele, označil za něj ‚muže středního věku, řeckého původu a z vyšších kruhů‘. Pachatelkou byla nakonec mladá Švédka, která pracovala ve skladu.“

Vincent si rychle zakryl ústa ubrouskem, aby smíchy nevyprskl hranolek.

„Stejně se mi to zdá divné,“ řekl. „Pokud vím, policie na zapojení civilistů nepohlíží zrovna vlídně. Já jsem profilování nestudoval. Naučil jsem se hodně o tom, jak lidé fungují, ale své závěry stavím čistě na základech psychologie, na vlastním pozorování a obecné statistické pravděpodobnosti.“

„A co myslíte, že dělají forenzní psychologové?“

„Ale já jsem bavič. Nikomu se nic nestane, když při představení udělám chybu.“

„Kromě vás,“ opáčila. „Důvěřujete své schopnosti odhadnout ostatní natolik, že jste ochotný riskovat, že si propíchnete ruku velkým hřebíkem.“

Vincent se pousmál.

„Což bych vážně neměl,“ souhlasil. „Ale fajn. Pořád ale tak úplně nechápu, v čem vám můžu pomoci a proč s tím jdete za mnou.“

„My jsme... Náš tým má u policie trochu neobvyklé postavení. Jsme mimo řádnou organizační strukturu.“

„Proč?“

„No, naše šéfová Julia je dcera policejního ředitele a...“

„Takže protekce?“

Minu to naštvalo a viděla, že si toho Vincent všiml.

„Rozhodně ne! Julia je mimořádně schopná, má přirozené vůdčí schopnosti a nedivila bych se, kdyby to časem dotáhla až na ředitelku. Ale stejně jako nás ostatní ji trápí, jaká je policie nepružná a těžkopádná organizace. A spíš *navzdory* tomu, že je ředitelova dcera, se jí podařilo přemluvit vedení ke zřízení jakési... nezávislé vyšetřovací skupiny, v níž působí a zároveň ji vede.“

„S těmi nejlepšími z nejlepších?“

„No, to by bylo asi trochu přehnané tvrzení,“ suše podotkla Mina. „Musíme se spokojit s tím, co je.“

„Zvláštní skupina bez zvláštních schopností?“ podivil se Vincent.

Mina jeho údiv chápala, ale nevěděla, jak by mu to vysvětlila. Aspoň se o to pokusila.

„Všichni mají své silné stránky. Ale jak už to tak mezi lidmi chodí, existuje tisíc důvodů, proč policejní jednotka ochotně zapůjčí někoho ze svých zaměstnanců.“

„A proč zapůjčili vás?“ zeptal se Vincent a v koutku úst mu pohrával lehký úsměv.

„Vlastně nevím. Vím, jaké mám jako policistka přednosti. Jsem vytrvalá, cílevědomá a umím přicházet s novými úhly pohledu.“

„Ale?“ Vincent si vzal další hranolek.

„Ale v týmu, kde jsem pracovala, mě z nějakého důvodu neměli rádi. Nemám tušení proč. Já s nimi vycházela bez problémů. Já v kolektivu problém nemám. To oni mají problém se mnou.“

Odkašlala si a pokračovala.

„Moje šéfová mi každopádně schválila, abychom si k tomuto případu přizvali externího poradce. Žádný vysoký honorář nečekejte. Ale dostanete možnost podílet se na něčem smysluplném.“

„Což se o mém vystupování říct nedá, že?“ utrousil Vincent a vrátil jí fotografie. „Asi jste zaměnila mistra mentalistu za skutečného člověka. Je mi líto, že jste vážila cestu zbytečně. Ale musíte pochopit jednu věc. Jak už jsem říkal, já jsem showman. Bavím lidi. Mistr mentalista je jen postava, nic víc. To, co předvádím na pódiu..., dělám jen tam. Není to skutečné. Možná se vám zdá, že mám jedinečné nebo zvláštní schopnosti, ale popravdě řečeno se to může naučit úplně každý. Mluvíte o vytváření psychologických profilů. Navíc profilů vrahů. Já o vrazech nic nevím. Znovu vám říkám, že jsou tu lidé, kteří se tím zabývají profesionálně. A jejichž práce je, jak jste to říkala? ‚Smysluplná‘.“

Nepodíval se jí do očí. S tímhle nepočítala. Myslela si, že řekne, že nemá čas nebo že má důležitější věci na práci. Byla připravená masírovat mu ego. Ale rozhodně nečekala, že jí bude lhát.

„Chápu,“ řekla a vstala od stolu.

Bylo načase zvolit jinou strategii.

„Tak jsem se tedy spletla. Prostě jste na jevišti velmi přesvědčivý. Omlouvám se. Stejně to byl jen takový okamžitý nápad. Půjdu zaplatit a už se o tom nebudeme bavit. Účet jsem asi zapoměla na baru vedle té skupinky ze Skåne.“

„Z Helsingborgu,“ řekl Vincent unaveně a znovu se pustil do hamburgeru. „Jsou z Helsingborgu. Přijeli na konferenci o elektrické bezpečnosti. Poznáte to podle loga na jmenovkách. A na vašem místě bych je teď nerušil. Ta vysoká žena, co stojí zády k nám, se zrovna dala do řeči s jedním mužem a je to dnes večer první rozhovor, u kterého se nemusí hrbít a předstírat, že je menší, než je, aby protějšek neutekl. Jen škoda, že on je ženatý. Nechápu, jak si chlapi můžou myslet, že si stačí sundat prsten a budou vypadat jako nezadaní. Přitom ženáče poznáte na sto honů. Každopádně ti dva o vyrušení nestojí a ona vypadá, že trochu pozornosti potřebuje.“

Mina se snažila skrýt úsměv. Vincentovi očividně nedošlo, co právě udělal.

„A o účet se nestarejte,“ dodal. „Už jsem zaplatil.“

„Kolik schodů vede z jeviště místního divadla dolů do šatny?“ zeptala se rychle.

Vincent k ní zmateně vzhlédl.

„Osm,“ odpověděl, „ale proč vás to zajímá?“

„Je jich sedm. Pokud schválně neuděláte krok navíc, aby bylo výsledkem sudé číslo.“

Vincentovi klesla brada. Upoutala jeho pozornost. Pravděpodobně nebyl zvyklý, aby si ostatní všímali jeho zvláštností. Mina se zase posadila a tentokrát už úsměv neskrývala.

„Takže kde jsme to byli?“ řekla a opět mu podala fotografii. „Napadá vás něco?“

„Tak dobře,“ řekl Vincent. „Vyhráváte. Prozatím.“

Horní fotografie se posunula stranou a odhalila kousek té pod ní. Mina nestihla Vincenta zastavit a ten fotku povytáhl.

„Ježíšikriste,“ vydechl a zkřivil tvář.

„Ano. To je zcela adekvátní reakce.“

Vincent se přimhouřenýma očima díval na snímek, jako by si na tu hrůzu musel postupně zvykat.

„Co je to?“ zeptal se a Mina si myslela, že ukazuje na předmět v plastovém sáčku položený vedle těla.

„Hodinky oběti. Ciferník byl rozbitý a ručičky ukazovaly tři hodiny, což patrně odpovídá době smrti. Jde tedy o třetí hodinu odpolední.“

„Ne, nemyslím hodinky, ale *tohle*.“ Ukázal na čárky vyryté do ženina stehna, těsně pod otvorem, kudy do těla vnikl meč. Dvě delší čárky spojené třemi kratšími v pravidelných rozestupech. Mině to připomínalo žebřík.

„Řezné rány,“ řekla. „Způsobené nožem nebo něčím podobným. Asi aby oběť potrápil. Taková předzvěst toho, co teprve přijde.“

„Je to velmi pečlivě provedené,“ uvažoval Vincent, „a vůbec to nezapadá do celkově brutálního provedení. Nemyslím, že ji chtěl mučit. Myslím, že ten ‘žebřík’ je symbol.“

„Symbol čeho?“

„No, žebříky se objevují ve vícero náboženstvích, v bibli máme Jakubův žebřík vedoucí do nebe. Podle Freuda žebřík souvisí se samotným sexuální aktem. Neptejte se mě proč. Ale myslím, že tady jde o něco jednoduššího.“

Otočil fotku o devadesát stupňů a znovu ukázal na vyrytý žebřík, který teď ležel na boku.

Mina si uvědomila, že už před sebou nemá žebřík.

Dívala se na římskou trojku.

Oba dlouho mlčeli. Její myšlenky přehlušoval hovor společnosti na baru.

„Vlastně tu otázku nechci položit, ale...,“ řekl Vincent po chvíli.

Mina přikývla.

„Vím, na co myslíte,“ řekla. „Jestli je tohle číslo tři, tak kde je jednička a dvojka?“

VINCENTOVI PO RÁNU vždycky chvíli trvalo, než se zorientoval. Těch několik vteřin mezi spánkem a bděním, kdy vnímal pouze dotek povlečení na kůži, oslepující sluneční paprsek, mdlou pachut' v ústech po prášku na spaní. Žádné ponětí o prostoru, o čase ani o tom, v jakém vesmíru se nachází. Několik vteřin požehnaného vakua, kdy mohl jen existovat.

Potom se do jeho vědomí začala pomalu vtírat realita. Cinkání porcelánu. Cvrlikání ptáčka vzdorujícího zimě u krmitka, které Maria postavila. Hlas syna Astona, který stoupal a klesal, chvíli radostný, a hned zase vzteklý.

Vincent se posadil a odhrnul peřinu. Položil nohy na podlahu. Nejdřív levou. Oblékl si kalhoty a košili ze včerejška, měl ji na sobě jen večer a stejně ji pak chtěl hodit do prádla. Horního knoflíku si nevšímal, jako by tam vůbec nebyl, a zapnul si ostatních šest. Tak to mělo být. Nechápal, proč všechny košile mají sedm knoflíků. Asi je navrhuje psychopati.

Když přišel do kuchyně, všichni seděli u stolu. Všichni kromě Rebecky.

„Jdi své pubertální dceři říct, že je snídaně,“ poznamenala Maria, aniž se na něj podívala.

Vincent marně vzpomínal, kdy u nich slova ještě nebyla plná nevyřčených významů a skrytých narážek. Život, rutina, hádky a nedůvěra pomalu a nenápadně narušily to, co mezi nimi kdysi bylo. Nedokázal určit, kdy se to stalo.

Maria krájela Astonovi jablko na kousky a Aston si zatím u stolu lžičkou usilovně míchal jogurt. Zelený čaj v hrnku vedle Marie už patrně dávno vychladl. Benjamin si pomalu a pečlivě loupal svá dvě vejce a stále se tvářil, že spí. Jeden

talířek na skořápky a jeden na vajíčka. Vincent šel zaklepat na Rebecku.

„Rebecko? Pojď se najíst!“ zavolal za dveřmi.

Předem věděl, jak bude znít odpověď.

„Nemám hlad!“ ozval se z pokoje Rebečin hlas.

„Musíš jíst. Tak pojď.“

Nečekal na odpověď a vrátil se do kuchyně. Když se posadil ke stolu, uslyšel, jak se dveře za ním otevírají. A potom se s prasknutím zavřely. Benjamin se na Rebecku podrážděně podíval, ale nic neřekl.

„Mamíí!“ zaječel najednou Aston. „To jsou moc velký kousky! Nakrájela jsi mi je moc velký!“

Aston prudce odstrčil misku k Marii a trocha jogurtu vyšplíchla na stůl.

„Nenakrájela, broučku, jsou stejné jako vždycky. Však se podívej sám.“

Maria vylovila z misky jeden kousek jablka a zašpinila si konečky prstů od jogurtu. Popudilo ji to, ale Aston se rozesmál.

„Mami, jogurt se přece nejí prstama!“ vykřikl. „To by ti trvalo sto let!“

„Jsou trochu moc velké,“ uznal Vincent a sáhl po misce.

Vzal si nůž a začal upatlaná jablka krájet na menší kousky. Letmo se podíval na manželku. Stále se tvářila popuzeně a olizovala si prsty. Vincent zvažoval, jestli má, nebo nemá něco říct. U Marie vždycky záleželo na tom, jestli je zrovna přístupná. Jestli má vysílač a přijímač zapnutý. Někdy to odhadl správně, jindy ne.

„Nemusíš dělat všechno,“ řekl nakonec potichu. „Vystyďte ti čaj.“

Maria ho probodla vražedným pohledem. Zjevně situaci odhadl špatně.

„Já chci, aby mi to nakrájela máma,“ řekl Aston a bouchl dlaní do stolu. „Dělá ty kousky hezčí.“

„Jsi dost velký, aby sis jablko nakrájel sám,“ upozornil Vincent syna. „A pak budou kousky vypadat, přesně jak chceš. Když ti jablko budeme krájet my, bude to, jak chceme my.“

„Ale chystat snídani je vaše práce,“ namítl Aston.

„Chováš se jak malý děčko,“ setřela Rebecka mladšího brášku.

Posadila se ke stolu s rukama demonstrativně založenýma na prsou.

„Jaký malý děčko?“ zařval Aston, celý rudý vzteky. „Sama seš malý děčko!“

„Mně je patnáct, tobě osm, jsem skoro dvakrát starší než ty. Takže jsi malý děčko.“

„Néé!“

Aston už vstával, ale Maria mu položila ruku na rameno.

„Rebecka je starší než ty,“ řekla. „Ale to taky znamená, že si jablko musí krájet sama. Vlastně všechno musí zvládat sama. Což ty nemusíš.“

Aston se spokojeně usmál a Maria na něj mrkla. Vincent věděl, že syn mámu zbožňuje a nic ho nepotěší víc než pocit, že ji má na své straně.

„Co je to vůbec za nápad, jíst k snídani jablko?“ podotkla Rebecka. „Přijde mi to úchylný.“

Vincent se soustředil na jablko. Devatenáct kousků, které rozdělil na polovinu, takže jich bylo třicet osm. Z lichého počtu se stal sudý. Naplnil ho pocit klidu. Ta symbolika se mu líbila. I z asymetrie může vzniknout symetrie. Dodávalo mu to naději. Vincent svou rodinu miloval, ale těžko zvládal chaos, který vytvářela. Měl rád pořádek. Strukturu. Sudá čísla.

„Tady máš, ty darebo.“

Vincent posunul misku k Astonovi, který zjevně chvíličku zvažoval, jestli má k jablečným kostičkám ještě nějakou připomínku. Ale nebyl si úplně jistý, co znamená dareba, a tak vrhl na otce vzdorovitý pohled a pustil se do jídla.

„Dej si chleba,“ přemlouvala Maria Rebecku. „Nebo jogurt. Cokoli. Hlavně něco sněz.“

„U mámy snídat nemusím,“ objasnila jim Rebecka s rukama stále založenýma na hrudi. „Ona taky nic nejí, až v poledne. Přerušovaný půst. Tělu svědčí, když si od trávení odpočine, nejsme stavění na to, abychom neustále přijímali

potravu. Jíme moc často. V době kamenné jedli lidi jen občas, někdy byli bez jídla i několik dní.“

„To jsou slova tvé mámy, ne tvoje,“ řekla Maria. „A už nežijeme v době kamenné. Vincente, řekni své dceři něco.“

„Vlastně má pravdu,“ opáčil Vincent a nalil si kávu. „Naše těla nejsou uzpůsobena modernímu způsobu stravování a nové studie prokázaly, že...“

Maria prudce vstala a popadla svůj talířek s polovinou krajíčku žitného chleba s avokádem. Jako vždy si ho posypala bio kokosovými hoblinkami. Cena za kilo se sice blížila zlatu, ale kokos působil protizánětlivě, což podle Marie zaručovalo věčný život.

„Panebože, nemohl bys mi pro změnu taky někdy pomoci?“ řekla. „Jasně že Rebecka musí jíst! Dospívá, roste a v těle se jí vyvíjí spousta věcí. Holky můžou ztratit menstruaci, když nejl...“

„Fuj,“ přerušil je Benjamin. „Musíte mluvit o menstruaci? Já tady *jím*.“

„Je ti devatenáct, Benjamine,“ řekl Vincent. „Existence tělních tekutin by tě neměla uvádět do rozpaků.“

Benjamin na otce chvíli beze slova zíral. Pak vstal, odnesl si druhé vajíčko do pokoje a kroutil přitom hlavou.

„Tati, ty jsi fakt autista,“ konstatovala suše Rebecka.

„Tak už se tomu dnes neříká, Rebecko,“ napomenul ji Vincent. „Myslím, že správné označení je PAS, porucha autistického spektra.“

Maria si jich nevšímal a držela se svého tématu.

„A nehodlám pořád poslouchat, co dělá tvoje máma,“ řekla. „Rebecko, musíš pochopit, že v této domácnosti a v této rodině máme *svoje* pravidla a zvyklosti. Jak to děláte u Ulriky, to s naší rodinou nijak nesouvisí.“

„Jasně, teto Marie.“

Rebecka také vstala a vzala si z ošatky krajíc chleba. Významně ho Marii ukázala, odešla do pokoje a práskla za sebou dveřmi.

„Hotovo! Díky, mami! A teď půjdu nakrmit blafáky.“

Aston rychle odsunul židli a utíkal k akváriu v obývacímu.

„*Blatňáky*,“ zavolal za ním Vincent. „Jsou to blatňáci větší.“

„Vždyť já vím,“ odpověděl Aston a nasypal rybičkám na hladinu krmení. „Čau, kluci!“

Vrátil se do kuchyně, popadl iPad, který se nabíjel na kuchyňské lince, a utíkal s ním do pokoje.

„Pět minut, Astone!“ volal za ním Vincent. „Pak se oblečeme a vyrazíme do školy. Pět minut!“

Maria se opřela o linku a založila si ruce na prsou, nevědomky tak napodobila Rebecku.

„To s tou ‚tetou Marií‘ říká, jen aby mě naštvála.“

Vincent se na manželku nechápavě podíval.

„Ale ty *jsi* její teta,“ namítl. „Její matka je přece tvoje sestra. Proč tě štve, že ti tak Rebecka říká? Vždyť je to pravda.“

Nechápal, proč Maria plýtvá energií na zpochybňování objektivních faktů. Vzal si krajíc žitného chleba a začal si na něj pečlivě mazat máslo. Žádné hrudky a pěkně až do kraje.

„O to tady samozřejmě nejde,“ navázala Maria. „Chceš říct, že to vážně nechápeš? Panebože, copak jsem si vzala robota? Jasně že to říká jen proto, aby mě naštvála.“

Vincent sraštil obočí. Opravdu se to snažil pochopit. Ale z logického hlediska byla Mariina reakce nepochopitelná. Fakta jsou fakta. Jaký jim člověk přisuzuje význam, to už je něco jiného. Ale samotný fakt ignorovat nelze.

„Koho jsi vlastně předevečírem pozval na večeři?“ zeptala se Maria zcela jiným tónem. „Ulriku?“

Vincent k ní udiveně vzhlédl. Zrovna si ukousl chleba a musel dožvýkat, než mohl odpovědět. Sousto přežvýkal desetkrát. Málem jedenáctkrát, ale v poslední chvíli se zarazil.

„Proč bych chodil na večeři se svou bývalou ženou?“ povídl se.

„Viděla jsem v internetovém bankovníctví, že jsi platil v restauraci. Tak jsem se poohlédla po účtence a našla jsem ti ji v peněžence. V Gävle jsi někoho pozval na večeři. Přespala pak u tebe v hotelu? Šukali jste spolu?“

Marii přeskočil hlas. Vincent v duchu zaklel. Měl tušit, že k tomu dojde. Řešili to už mnohokrát. Výbuchy Mariiny

bezdůvodné žárlivosti přicházely nečekaně – a poslední dobou čím dál častěji. Byla to jedna z mnoha věcí, které jejich takzvané manželství postupně ničily.

„Přišla za mnou policistka,“ řekl. „Chtěla se mnou probrat případ, který právě vyšetřují. Vraždu.“

„Ha!“ vyhrkla Maria a hlasitě, nuceně se zasmála. „*Policistka?* Samozřejmě žena, jak jinak... Prosím tě, Vincente, myslíš, že jsem úplně blbá? To tě nenapadlo nic lepšího než *policistka?* Která chce s *tebou* probírat případ? Jak ty bys jim asi mohl pomoci s vraždou?“

„Protože to souvisí...“

Maria zvedla ruku a přerušila ho.

„Pravdu mi přiznáš později, teď musíš odvézt Astona do školy.“

„Ale...“

Ztichl, protože Maria už zamířila k Astonovu pokoji.

„Astone!“ zavolala. „Už spěcháme! Nech ten iPad! Za pět vteřin odjíždíte.“

Potom šla dál, směrem k ložnici.

Vincent se podíval na svůj krajíc chleba. Policistka. Mina. Od jejich setkání na ni myslel. Tak trochu doufal, že se mu zase ozve. Kolem otisků zubů na krajíci vznikla malá hradba másla. Vzal nůž, uhladil vrstvu másla a ještě jednou si ukousl, přesně šestinu krajíce. Šest částí je správně. I když teď jich zbývalo jen pět. To už bylo horší.

Mina při jejich schůzce projevila až děsivou schopnost ho prokouknout. Vincent se jako vždy snažil hrát roli světaznalého umělce. Byla to naučená maska, která ho měla chránit před novináři a dalšími lidmi. A oni se s tím většinou spokojili. Mysleli si, že takový je, a tak to nijak nezpochybňovali. Ale Mina zpozorovala, že počítá schody. Všimla si, že v šatně otáčí láhve, aby byly etikety vepředu. A úskokem ho přiměla, aby se pustil do rozboru hostů v baru.

Pravděpodobně mu rozuměla víc, než ho kdy chápala Maria nebo Ulrika, a to s ním obě žily několik let.

Dojedl chleba a každé sousto počítal. Část tři a jedna snědl obzvlášť rychle.

Mina musí být velmi dobrá policistka. Ale nešlo jen o to, jak je pozorná, i když mu lichotilo a zároveň ho znepokojovalo, že si všímá věcí, o kterých si myslel, že je umně skrývá. Šlo také o to, že i on jí rozuměl. Což se příliš často nestávalo. Maria by to potvrdila jako první. Odhadovat, co si lidé myslí, a ovládat je na jevišti byla jedna věc. To bylo prostředí, kde měl všechno pod kontrolou. Ale ve skutečném životě pro něj ostatní lidé zůstávali záhadou. Někdy mu připadalo, že v den, kdy se ve škole rozdávaly sociální dovednosti, on zrovna chyběl. Proto roli světaznalého umělce hrál co nejčastěji. Umělec věděl, jak jednat s ostatními. Skutečný Vincent často tápal.

„Astone!“ zavolal.

Syn vyšel z pokoje s mírně zmateným výrazem a iPadem v ruce. Patrně už zapomněl, že má jít do školy.

„Jedeme. Vezmi si bundu a boty.“

Vincent si oblékl pletenou světle šedou mikinu a Aston mezitím pevně objal matku, která přiběhla do před síně s jeho batohem v ruce, a dali si pusu.

Ale Mina pro něj nebyla záhadou. Aspoň v porovnání s ostatními. Zaznamenal její rituály. Vlasy si z obličeje odhrnovala vždy pravou rukou. Na některé povrchy sahala, jen pokud to bylo nezbytně nutné. A v kapse její bundy zahlédl Rubikovu kostku. A ne jen tak ledajakou, takzvanou *speed-cube*. Mimořádně snadno se otáčela a dala se promazávat.

Takže ano, bylo by zajímavé setkat se s Minou znovu. Ale zároveň doufal, že se mu neozve. Opravdu neměl chuť zaplést se do něčeho, co mu zaručeně přivodí noční můry. Už takhle byl jeho svět dost křehký. Nepotřeboval, aby ho obydlely zmrzačené mrtvolky.

SPRCHU SI JAKO vždy pustila tak horkou, že se málem oparila. Její kůže nabyla ostře rudého odstínu, ale Mina se díky tomu cítila čistá a neposkvrněná. Horká voda v ní vzbuzovala pocit, že se zbavuje veškerých mikroorganismů. Stávala se hladkým plátnem, bez nečistot, bez poskvrnky. Bylo to úžasné.

Ve sprše si připadala silná. Když měla volno, dokázala tam prostát celé hodiny, dokud její kůže nepřipomínala rudou rozinku. Ale dnes nevydržela v klidu déle než deset minut. Myšlenky jí nedaly pokoje.

Vincent Walder. Pořád nevěděla, jestli jeho znalosti potřebuje, jestli je v něčem lepší než jejich forenzní psycholog. Byl to výstřel naslepo, u ní nezvyklý, a Mina nedokázala odhadnout, jestli to nebude jen ztráta času a energie. A ještě k tomu ji ostatní z týmu budou mít za idiota. Ale už se stalo a čas ukáže, zda jim jeho pomoc bude něco platná. Navíc pro ni Vincent představoval zapeklitý oříšek. Bylo jí jasné, že o sobě neříká všechno. Skrývalo se v něm něco víc. Rozhodně však nepotřebovala jeho povýšený přístup. Všiml si jejího brčka. Otázkou bylo, čeho dalšího si všiml. Na druhou stranu to nijak nekomentoval, takže nemohla předpokládat, že chápe, jak Mina přemýšlí. Ale pokud by ji začal litovat nebo jí projevovat soucit jako všichni ostatní, pak by o jeho pomoc nestála. V tom případě ať si Julia sežene někoho jiného.

Zastavila vodu, opatrně vylezla z vany a důkladně se osušila čistým ručníkem. Byl vypraný na devadesát stupňů a použila prací prášek i bělidlo. Voněl stejně čistě jako její kůže. Ale Mina věděla, že pocit čistoty je pouze dočasný. Kdyby zůstala v bytě, vydržel by téměř celý den, ale jakmile vyšla ze dveří, okolní svět ji zahalil do své špinavé deky.

Vzala si na sebe oblečení, které si předem připravila. Kalhotky, bílou sportovní podprsenku, bílé tričko, džíny a černé ponožky. Kalhotky byly úplně nové, ty, které na sobě měla předtím, hned vyhodila. Nemělo cenu pokoušet se kalhotky vyprat, ani to nejsilnější bělidlo by jí nedokázalo dodat pocit čistoty. Pořád by na sobě měla použité kalhotky. Ale objevila obchod, kde prodávali jednoduché bavlněné kalhotky po mnoha kusech, jedny vyšly jen na deset korun a s tím se dokázala jako s nezbytným výdajem smířit.

Probudila se brzy a zbývala jí ještě celá hodina, než vyrazí do práce. Zakručelo jí v žaludku. Vytáhla zásuvku kuchyňské skříňky a podívala se na krabici s tenkými jednorázovými rukavicemi. Věděla, že je nepotřebuje. Nikdo ještě smrtelně neochořel z toho, že sáhl na jogurt. *Věděla* to. Ale z pouhé představy, že by měla otevřít lednici a dotknout se jídla bez jakékoli bariéry, se jí svíral žaludek.

S povzdechem si natáhla rukavice, pečlivě, aby je neroztrhla. Kolegové od policie se jí posmívali a říkali o ní, že je blázen. Ale když o Vánocích všichni dostali žaludeční virózu a ona jediná zůstala zdravá, už se nikdo nesmál.

Otevřela lednici, rychle vyhodnotila možnosti a rozhodla se pro vanilkový tvaroh. Zkontrolovala, jestli je balení neporušené, a opatrně ho otevřela. Položila ho na stůl, vytáhla čistou lžičku, umyla ji, vzala z linky lahvičku s dezinfekčním prostředkem, vymáčkla kapku na lžičku a do posledního milimetru ji vydrbala. Představila si, jak dezinfekce všechno zabíjí. Bakterie. Viry. Odporné částice, které by se jí mohly dostat do těla.

Nemusíš to dělat. Je čistá. Právě jsi ji umyla.

Asi ano. Ale jak si může být *jistá*, že se zbavila veškerých bakterií, když nepoužije dezinfekci? Koneckonců si tu lžičku bude strkat do úst. Při tom pomyšlení opět sáhla po lahvičce.

Odlož tu lahvičku. Chováš se jako maniak. Lžička je čistá. Nech toho.

Jenže nemohla. Cítila, jak se jí do očí derou slzy, a zároveň zmáčkla pumpičku a vytlačila další kapku. Nechtěla. Ale musela. Znovu lžičku vydrbala, jako by do ní chtěla udělat díru.

Posadila se ke stolu a zadívala se na plastovou vaničku s tvarohem. Snažila se nemyslet na všechny ty lidi, kteří s ní manipulovali, plnili ji obsahem, sahalo na plastový obal, snažila se nemyslet na miliardy choroboplodných zárodků, kterými se jejich ruce jen hemžily, a usilovně si namlouvala, že výrobce je při dodržování hygieny stejně důsledný jako ona. I když o tom pochybovala. Ale něco sníst musela. Už toho bylo dost.

Nabrala tvaroh na lžičku, strčila si ji do úst a znechuceně se ušklíbala. Po několika lžičkách se pachutí dezinfekce vytratila a cítila už jen chuť tvarohu. Když dojedla, byla na sebe pyšná. Každé jídlo, které do sebe dostala, pro ni bylo vítězstvím. Vyhodila prázdnou vaničku a rukavice do koše a uvařila si kávu. To jí šlo líp, vlastně nevěděla proč. Ale stejně hrnek před použitím vydezinfikovala.

Do odchodu jí zbývala půlhodina. Stihne trochu uklidit. To nebyla mánie, jen zdravý rozum. Od včerejška neuklízela. Ze skříňky pod dřezem vytáhla velký kbelík plný čisticích prostředků a úklidových pomůcek. Měla tam všechno. Čisticí prostředek na okna, mýdlový čistič, čistič odpadu, univerzální čistič, čistič kuchyně, prostředek na mytí nádobí, další dezinfekční gel, WC gel, drátěnku, hadry na nádobí, utěrky z mikrovlákna, kartáče, houbičky... Hadry a kartáče samozřejmě používala jen jednou a hned je vyhazovala. Ale i ty nakupovala za velkoobchodní ceny. Krabice s úklidovými prostředky skladovala v pokojíku, který vlastně měl být pracovním.

Při úklidu se trochu zapotila. Přičichla si k podpaží a hned toho zalitovala. Zbývalo jí už jen deset minut.

Julia ji požádala, aby Vincenta co nejdříve představila zbytku týmu. Mina mu chtěla dát ještě pár dní. Ale měl by se rychle rozhodnout, jestli do toho půjde, nebo ne. Doufala, že jí bude chtít pomoci. Jim všem. Mentalista v ní vzbudil zvědavost, navzdory své odtážitosti.

Podívala se na hodinky. Na rychlou sprchu ještě čas má. A na převlečení také.

„MŮŽU SI VYBRAT, co chci?“ zeptal se moderátor Steffo Törnquist a ukázal na předměty před sebou.

Vincent přikývl. Zamžoural do silných reflektorů ve studiu *Dobrého rána* na TV4. Už by na ně měl být zvyklý, zdaleka tu neseděl poprvé. Ale vždycky mu svítily přímo do očí.

Pohodlně se na pohovce opřel a snažil se vypadat uvolněně. Hlavně nemyslet na fotografie, které mu policistka Mina před týdnem ukázala. Od té doby s ní nemluvil. Možná už ho odepsala. Udělal přece maximum pro to, aby jí vysvětlil, že on pro ně rozhodně není vhodný poradce. Byla to příliš velká zodpovědnost. Na druhou stranu by tak rád věděl, jakou metodu Mina používá při skládání Rubikovy kostky.

Soustřed se, Vincente.

Potřeboval věnovat pozornost přítomnosti. Koneckonců vystupuje v přímém přenosu.

„Co chcete,“ odpověděl, „ale moc o tom nepřemýšlejte. Důležité je, abyste z té věci měl dobrý *pocit*.“

Steffo si prohlédl předměty na stole. Ležely tam klíče od auta moderátorky Jenny Strömstedtové, koláč, který si Vincent vypůjčil ze snídaňového bufetu připraveného pro hosty, Steffův mobilní telefon a odřená kožená peněženka s obrázkem Che Guevary. Poslední položku tam Vincent položil sám.

„Vezmu si tohle,“ řekl Steffo a sáhl po peněžence. „Připadá mi... Nevím proč, ale pohled na ni mě těší.“

„Takže peněženku,“ přikývl Vincent. „Řekl byste, že jste jednal z vlastní vůle?“

„Rozhodně ano,“ zasmál se Steffo. „Mohl jsem si vybrat cokoli.“

„Například ten koláč vypadá opravdu lákavě,“ poznamenala Jenny a mrkla do kamery na diváky.

„Cokoli, samozřejmě,“ pousmál se Vincent a ukázal bradou na složený papír na stole.

Dal ho Steffovi ještě před zahájením experimentu. Steffo papír rozložil a přečetl si vzkaz. Pak se zamračil a odkašlal si. Rukou zavadil o mikrofon, až to zapraskalo.

„Přečti to nahlas,“ vyzvala ho Jenny.

Ale Steffo radši předal lístek jí. Jenny přečetla vzkaz, zřetelně a profesionálně.

„Mé jednání se bude vždy řídit dvěma věcmi: zaprvé mými vlastními preferencemi a hodnotami a zadruhé vlivem ostatních. Kombinace obou způsobí, že si s devadesátiprocentní jistotou vyberu peněženku, přestože sám netuším proč.“

Jenny se po očku podívala na Steffa, kterého to očividně uvedlo do rozpaků. Vincent se napil vody. Jenny se otočila do kamery, za níž kameraman udiveně kroutil hlavou.

„Pro diváky, kteří si nás právě zapnuli, host *Dobrého rána* Vincent Walder vypráví o tom, jak pracují naše mozky – ale zatím nás spíš jen mate.“

Vincent viděl svou tvář na monitoru vedle kamery. Pod ním svítila červená čísla, která odpočítávala čas. Ukazovala 04.14. Zbývalo mu tedy něco přes čtyři minuty, aby vysvětlil, co se právě stalo a jak to udělal. 414. Čtvrté, první a čtvrté písmeno abecedy bylo DAD. Táta. Správný otec by možná syna na natáčení brát neměl, ale osmiletému Astonovi se u housek a pomerančového džusu v jídelně zjevně líbilo. Snad to do školy stihnou.

„Ale... takže chcete říct, že naše činy ovládají nevědomé vlivy?“ zeptal se Steffo. „Jak to, že neznám svoje vlastní preference a hodnoty?“

Jeho hlas zněl téměř rozčileně. Vincent zažil vteřinu naprostého zmatku, ale pak se opět soustředil a jeho myšlenky se znovu vrátily do studia.

„Nemusíte nutně znát *všechny* svoje hodnoty,“ začal vysvětlovat. „Například jisté traumatické zážitky z dospívání nás v dospělosti nutí chovat se určitým způsobem. Dotyčný si

neuvědomuje, že se chová podle jakéhosi vzorce, ale vlastně je jeho jednání docela předvídatelné, pokud znáte okolnosti.“

„Ale opravdu je to tak jednoduché?“ vložila se do toho Jenny. „Když jednou spadnu z kola, nebudu ho přece nadsmrti nenávidět, ne?“

„To skutečně doufám,“ uchechtl se Steffo, „vzhledem k tomu, jak často se tady ve studiu praštíš o nábytek. A jednou jsi dokonce celé studio málem zapálila.“

Jenny ho probodla chladným pohledem. Steffo samozřejmě narážel na to, jak chtěla v přímém přenosu smažit sýrové křupky, jenže ty začaly hořet. Video obletělo celý svět.

„Ale pokud vás někdo srazí modrým audi, ještě dlouho budete mít při pohledu na modrá auta stresovou reakci,“ řekl Vincent. „Samozřejmě to nemusí být tak dramatické, stačí cokoli, co ve vás vzbudilo silné emoce.“

Zbývala minuta. Musel si pospíšit.

Soustřed se.

„Jako když jsem účinkoval ve *StarDance*,“ podotkl Steffo. „To bylo tak úžasné. Rozhodně jsem zažíval silné emoce. Obzvlášť při závěrečném tanci. Pamatuji si to, jako by to bylo včera.“

„Už zase?“ Jenny obrátila oči v sloup.

Vincent si uvědomil, že dostal Steffa tam, kde ho chtěl mít.

„Už se blížíme k podstatě věci,“ řekl. „Silné pozitivní emoce spojené se zážitkem, který si stále do detailů pamatujete. Tyto detaily ve vás vzbuzují příjemné pocity, a proto jste k nim přitahován. Steffo, vzpomínáte si, co jste měl při tom tanci na sobě?“

„Samozřejmě, bílé tričko s...“

Steffo ztichl a vytřeštil oči.

„To si děláte legraci.“

„Co?“ vyhrkla Jenny. „Co se děje?“

Hodiny pod monitorem ukazovaly 00.10. Do reklamy zbývalo deset vteřin. Vincent to perfektně načasoval.

„Bílé tričko s obrázkem Che Guevary,“ řekl Steffo a zvedl peněženku, aby kamera mohla zblízka zabrat samolepku s kubánským rebelem.

„Ale vážně je to tak jednoduché?“ podivila se Jenny.

Vincent se usmál.

„Někdy ano.“

Ještě poslední pohled do kamery a vysílání přerušila reklama. Vystupovat v televizi mu šlo, to mu nikdo nemohl upřít.

„Tak vám děkuju,“ řekl s úsměvem a položil Steffovi ruku na paži. „Tu peněženku si klidně nechte.“

Opustil studio s rozesmátými moderátory. Jen doufal, že Aston nechal aspoň půl housky pro další dnešní hosty. Cestou do jídelny vytáhl mobil, aby si vypnul tichý režim, který měl nastavený během vysílání. Na displeji uviděl oznámení. Tři zmeškané hovory. Všechny od Miny.

SEŠLA PO ÚZKÉM schodišti a ocitla se v krátké chodbě. Na jedné stěně visela zrcadla a u nich stály malé toaletní stolky. Z chodby se vcházelo do větší místnosti, které dominovaly dvě pohovky a stůl s ovocem a miskami naplněnými sladkostmi. Lednice se skleněnými dveřmi byla nacpaná láhvemi s perlivou vodou.

„Neříkal jste posledně, že do zákulisí nikdo nesmí?“ zeptala se.

„To se týká cizích lidí,“ odpověděl Vincent. „Pro strážce zákona to neplatí.“

Mina se rozhlédla po místnosti.

„Je to tu útulné,“ řekla. „Myslela jsem si, že to bude mnohem ošuntělejší, očekávala jsem počmárané zdi a zatuchlé pивní výpary.“

Popravdě řečeno chtěla nejdřív odmítnout, když jí Vincent navrhl, aby se sešli v šatně kina Rival, kde měl ve Stockholmu vystupovat. Jednorázové rukavice i ochranný potah na sedadlo měla s sebou a byla připravená je kdykoli vytáhnout.

„I takové šatny jsou,“ připustil Vincent. „Ale říkal jsem si, že tady se vám bude líbit víc. Rival má jedno z nejhezčích zákulisí ve městě. A protože jsme v podstatě pod pódiem, nikdo nás neuslyší.“

Měl pravdu. Bylo znát, že šatna je pečlivě uklizená a nově zrekonstruovaná. Mina si s ulehčením vydechla a posadila se na pohovku. Pérování jí prozradilo, že je jedna z prvních, kdo na ní sedí. Žádné fanynky se tady s bubeníkem z kapely neválely. Ochranný potah nebude potřeba.

„Jsem ráda, že jste si na mě našel čas,“ řekla. „Už jste se rozhodl, jestli nám pomůžete? Chtěla bych vás co nejdřív

představit zbytku týmu, ideálně už zítra. Myslela jsem si, že byste jim mohl říct o svém objevu ohledně těch řezných ran tvořících číslici.“

Vincent se na ni překvapeně podíval.

„Ale to snad došlo i vám?“

„My jsme... se soustředili na jiné věci. Především jsme se snažili ztotožnit oběť, aby nás zavedla k pachateli. Ale jak už jsem vám říkala v Gávle, nikam jsme se nedostali. Představa, že by na sobě oběť měla nějaký... symbol, je pro nás tak trochu sci-fi.“

Vincent si povzdechl. Po tváři se mu mihl jakýsi stín. Jako by se uzavřel.

„Říkal jsem přece, že na to nemám správné schopnosti,“ řekl. „Sci-fi. Hm. Asi máte pravdu. V tom případě mě nepotřebujete. Dáte si bonbon?“

Přisunul k ní jednu z misek. Mina zaznamenala, že jsou všechny bonbony zabalené. I kdyby se v míse přehrabovaly nečisté ruce cizích lidí, samotné bonbony zůstanou nedotčené. Zajímalo by ji, jestli Vincent o tyto sladkosti požádal schválně. Jestli už ji má tak přečtenou. A zná její fobie. Pokud je jako většina ostatních, během pár minut přijde první rýpanec. Lidé si to nedokáží odpustit. Mina doufala, že Vincent není jako oni. Zároveň jí bylo velmi nepříjemné, že jí někdo cizí vidí až do hloubi duše.

Na dně misky ležela karamela Dumle, její oblíbená. Ale byla až dole. Musela by se dotknout příliš mnoha bonbonů, na které už sahal jiní, než by se k ní dostala. Toužebně se na karamelku podívala. Potom zavrtěla hlavou a nabídku odmítla.

„Já si nemyslím, že se mýlíte,“ řekla. „Právě proto chci, abyste to vysvětlil zbytku týmu. Protože podle mě máte pravdu. Měli jsme si té číslice všimnout sami. Ale nevšimli. Potřebujeme vás.“

Vincent se na ni mlčky díval. Seshora k nim doléhal šum publika, které pomalu plnilo sál. Za dvacet minut se zvedne opona. A Vincent v roli mistra mentalisty okouzlí a udiví téměř osm set lidí. Naprosto přesně vycítí, jak ovládat jejich

mysl i chování, a bude mít situaci plně pod kontrolou. Bylo těžké uvěřit, že muž sedící naproti ní na pohovce je tatáž osoba. Působil téměř nervózně.

„Rád se vám pokusím pomoci,“ slíbil nakonec. „Ale v týmu se mi moc dobře nepracuje. Jen abyste věděla.“

A komu ano? Tým je pouze skupina cizích lidí, kteří si myslí, že vás znají, protože pracujete na jednom místě. Mina nikdy nepochopila, proč si kolegové neustále vykládají, co dělali o víkendu nebo kolik zubů mají jejich děti. Jako by to někoho zajímalo.

„Porada začíná zítra v devět na policejním ředitelství,“ řekla a vstala. „Počkám na vás u hlavního vchodu. Teď už vás nebudu zdržovat a přenechám vás publiku. Zní trochu netrpělivě.“

Vincent se pobaveně podíval ke stropu. Mina na něm viděla, že už vstoupil do role mentalisty.

„Však já už si je ochočím,“ řekl. „Mimochodem, tady máte.“

Vzal něco seshora z lednice a podal jí to. Sáček karamel Dumle. Neotevřený.

„Uvidíme se zítra.“

POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ SÍDLILO v ulici Polhemsgatan ve čtvrti Kungsholmen a u vchodu bylo zřetelně označeno velkými cedulemi. Vzduch byl sychravý a obloha šedá, jako by měly přijít srážky. Mokrý sníh se promění v déšť, ještě než se dotkne země. Březen nepatřil k Vincentovým oblíbeným měsícům. Objal se rukama, aby se trochu zahřál, a sledoval lidi, kteří vcházeli dovnitř a vycházeli ven. Prozatím pokaždé se zklamal, Mina mezi nimi nebyla. Žaludek se mu svíral trémou. Vlastně nevěděl, jak moc je u policejního týmu vítaný. Možná vůbec. Při pomýšlení, že ho odepíší, dřív než stihne do týmu zapadnout, mu žaludek dělal kotrmelce.

Nakonec prosklenými dveřmi vyšla Mina. Dnes na sobě měla červený rolák. Vincent bezděky zaznamenal, že jí ta barva velmi sluší. Působila v ní dramaticky, ale přesto jaksi zdrženlivě. Samozřejmě chápal, že jeho vnímání je částečně ovlivněno tím, že v něm červená barva probouzí adrenalin, což u lidí platí už statisíce let. Protože krev je červená. Rozhněvané obličejy jsou rudé. Více adrenalinu v těle v takových situacích usnadňuje útěk.

„Zrovna jsem si říkala, kam jste se poděl,“ řekla Mina. „Proč stojíte venku? Uvažujete o tom, že utečete?“

„Mimo jiné.“

Mina na něj vrhla pobavený pohled a Vincent hned zaznamenal v těle značný nárůst stresového hormonu kortizolu a vyplavení „hormonů štěstí“ dopaminu a serotoninu. Mozek se mu rozjel na plné obrátky a hladina testosteronu se zvýšila o čtyřicet procent. Když tento hormonální koktejl prožívali oba zúčastnění, říkalo se, že mezi nimi funguje chemie. Kdyby jen lidé věděli, jak je to pojmenování přesné. Vědci stále nezjistili, proč se to děje, ale shodovali se, že to

existuje. Vincent by rád věděl, jestli Mina cítí totéž. Protože utíkat se mu popravdě řečeno vůbec nechtělo. Na to se mu Mina zdála příliš zajímavá.

„Vystupoval jste před cizími lidmi minimálně tisíckrát,“ řekla. „Tohle je úplně stejné. Tak pojďte.“

Vincent se zvědavě rozhlížel, když ho Mina zkušeně vedla chodbami policejního ředitelství. Vypadalo to tam zhruba tak, jak očekával. Jako ve státní instituci. Malé pracovny s hromadami papírů a šanonů a velká otevřená kancelář s pracovními místy oddělenými přepážkami. Na stolech byly tu a tam k vidění hrnky s nápisem Policie.

Přišli k velkým proskleným dveřím se závěsem a Mina se zastavila. Zaváhala.

„Tak co říkáte? Jste připravený vstoupit do jámy lvové?“

Je to jako přednáška. Nemá se čeho bát. Případnou nervozitu hodlal Vincent připisovat Mininu roláku. A zvýšené produkci kortizolu.

Najednou si všiml, že i Mina je nervózní. Odhadoval, že si ještě není úplně jistá, jakou roli bude Vincent v týmu hrát nebo čím jim může přispět, a proto neví, jak ho má kolegům představit. Což byla naprosto oprávněná obava. Ale oba nervózní být nemohli. Uvažoval, čím by ji uklidnil.

„Máte pravdu, že je to jako mluvit před jakoukoli jinou skupinou,“ řekl. „Vlastně jde pouze o skupinovou dynamiku. Zavedený kolektiv vždy reaguje na to, když do něj vstoupí nový prvek. Psychologií davu se do hloubky zabýval i Freud. Zavedl pojem davová duše, což je jakési kolektivní vědomí skupiny. Podle této teorie se lidé ve skupině chovají jinak, než by se chovali individuálně.“

Mina na něj zírala.

„A proč mi to vykládáte?“ zeptala se.

„Sám při svých představeních poznatky z davové psychologie hojně využívám,“ řekl. „Velké publikum reaguje jinak, než kdybych vystupoval pro jednoho jediného diváka, a tento faktor můžu využít k tomu, abych publikum nasměroval tam, kam chci. Nejvíc se opírám o teorii pole Kurta Lewina.“

Ta je založena na třech klíčových proměnných. Na energii, tedy na tom, co způsobuje činy a motivuje je, na napětí, tedy na rozdílu mezi cílem osoby a jejím současným stavem, a na fyzické nebo psychické potřebě, která vyvolává vnitřní napětí.“

Mina na něj stále zírala a vrtěla hlavou. Ale nervózně už nevypadala. Odvést pozornost jinam byl nejjednodušší trik, který měl v zásobě. Nicméně obvykle zabral. Navíc to fungovalo oběma směry, jak si uvědomil. I jeho nervozita opadla. Sice ne úplně, ale dostatečně.

„Jak máte v týmu rozdělené kompetence?“

„To není důležité,“ odpověděla Mina stroze. „Policie je spleť organizace a trvalo by mi dlouho, než bych vám to vysvětlila. Jedním z důvodů založení této skupiny bylo, abychom mohli pracovat napříč běžnými hierarchiemi. Velí tomu Julia, nic víc vědět nepotřebujete.“

Otevřela dveře a vešla dovnitř. Otočily se k nim tři páry očí. Měly být čtyři, ale čtvrtá osoba spala.

„Všechny vás zdravím. Tohle je Vincent Walder. Julia už vám patrně řekla, že Vincent nám bude v některých aspektech vyšetřování asistovat jako poradce.“

Rozhostilo se naprosté ticho. Jen spící muž lehce chrápal. Vincentovi přišlo zvláštní, že někdo spí na pracovní poradě, a procházel si v hlavě možná vysvětlení. Odhadoval, že muž buď trpí narkolepsií, anebo je novopečeným otcem. To druhé bylo statisticky mnohem pravděpodobnější. Poslední vodítko mu poskytla skvrna od zvratků na rameni.

„Dobrý den,“ řekl Vincent váhavě.

Koutkem oka zachytil, jak Mina netrpělivě přešlapuje na místě. Sám se teď cítil úplně klidný. Byl v pracovním režimu. V tomhle se vyznal. Šlo jen o to, aby našel klíč ke každé osobě u stolu a zároveň se zorientoval ve skupinové dynamice a zaujal své místo. Pak už to půjde.

„Jak už Mina říkala, jmenuju se Vincent. Jsem mentalista. Což znamená, že se snažím manipulovat s lidskou psychikou a lidským chováním. A tím se také živím. To lze samozřejmě provádět pouze tehdy, pokud máte velmi dobré znalosti

o tom, jak lidé vlastně fungují. Nejsem ale psycholog ani terapeut a své schopnosti využívám především pro zábavní účely.“

Trochu příliš opálený muž s nenápadnými melíry ve vlasech si odfrkl. Vypadal dobře, ale bylo na něm znát, že se děsí stárnutí. Navíc o sobě měl příliš vysoké mínění. Což podtrhovala jeho košile, rozepnutá o knoflík víc, než by se slušelo. Odhalená část hrudníku byla zarudlá, muž očividně nedávno podstoupil depilaci voskem. Vincent nicméně odhadoval, že u většího množství žen bude jeho přebujelé ego slavit úspěchy. Vyzařovala z něj sebedůvěra člověka, který se nemusí nikoho dovolovat, aby dostal, co chce. K čemuž mu jistě pomáhal i dobře vyvinutý *pectoralis major*. Velký prsní sval. Vlastně to bylo celkem legrační. Obě pohlaví přitahovala u protějšku výrazná prsa. Ale ze zcela jiných důvodů. U žen velká ňadra signalizovala schopnost nakrmit potomstvo. A u mužů znamenala vyvinutá hrud' sílu a schopnost obrany. Pokud samozřejmě nešlo o takzvané „mužské kozy“. Ty tenhle účinek neměly.

„Pardon,“ přerušila tok jeho myšlenek Mina. „Asi bych vám nejdřív měla všechny představit.“

Jako první ukázala na muže s vysokým sebevědomím.

„Tohle je Ruben Höök. Potom tu máme Christera Bengtssona, našeho veterána.“

„Zas tak starý snad nejsem,“ zabručel Christer.

Vincent potlačil úsměv. Pro Christera byla sklenice očividně poloprázdná. Sice nevěděl, z jakých zklamání pramení policistův přístup k životu, ale odhadoval, že se z něj stalo sebenaplňující proroctví. Na prstu nenosil prsten. Pravděpodobně žil sám. Výrazný obvod pasu a lehce namáhavé dýchání naznačovaly, že se stravuje nezdravě a chybí mu pohyb. Jinými slovy doma ani nemá žádného mazlíčka, kterého by musel venčit. Na bříškách prstů mu zůstala tiskařská čerň. Nečetl tedy zprávy na internetu, ale kupoval si papírové noviny. Vincent by se klidně vsadil, že si Christer doma stále schovává nepoužitelný bakelitový telefon s otočným číselníkem.

„A mohl by někdo vzbudit Pедера?“

Mina to řekla bez jakéhokoli negativního podtónu. Peder byl očividně oblíbený kolega, což znamenalo, že pravděpodobně bude sympatický. Jinak by mu nikdo netoleroval, že spí na poradě, i kdyby měl doma děti sto.

„Pedere! Vstávej!“

Ruben silně zatřásl Pederem a ten se rozespale narovnal.

„Co? Kdo?“

„Dej si,“ řekla Mina a postavila před něj red bull.

Peder se na ni vděčně podíval.

„A tohle je Peder Jensen.“

Mina se neubránila úsměvu, když na něj ukázala.

„Nejsem Dán, i když mám dánské jméno,“ řekl Peder překvapivě čile. „Můj táta pochází z Dánska, ale já vyrostl tady v Brommē.“

Peder Jensen působil mile a bezprostředně, což potvrdilo Vincentův odhad. Ale především z něj číselá únava.

„Pederovi a jeho ženě se před třemi měsíci narodila trojčata,“ vysvětlila Mina.

Vincent hvízdal. Trojčata. Už se nedivil, že Peder usíná v práci.

„A pak už zbývá jen já,“ řekla žena v čele stolu. „Julia Hammarstenová. Já téhle nesourodé skupince velím, ale také se aktivně podílím na vyšetřování. To děláme všichni. Tady si na tituly moc nehrajeme.“

Julia ukázala na kolegy.

„Pocházíme z různých policejních útvarů a nebudu zastírat, že jsme tak trochu experiment. Možná už jste od Miny slyšel, že můj otec je ředitel stockholmské policie a že povolil zřízení této skupiny, aby uspokojil poptávku po větší flexibilitě napříč útvary. Takže je asi jasné, že na našich výsledcích závisí mnohé. Možnosti, které jsou nám dány, můžou rychle zmizet. Dokonce bych se odvážila říct, že pokud s tímto případem nepohneme, náš experiment brzy skončí.“

Poslední větu řekla odevzdaným tónem a sklopila přitom oči. Její zdrženlivá řeč těla Vincentovi prozradila, že si důsledně chrání soukromí. Také se kolem ní vznášela aura

smutku. Něco ji tížilo, něco, čím se v myšlenkách zaobírala po většinu času. Vincent si byl docela jistý, že jde o něco soukromého a s tímto skupinovým experimentem to nijak nesouvisí. Většina lidí zapomíná na horní polovinu obličeje, když se snaží ovládat svůj výraz, a proto se opravdové emoce nejnáz poznají podle výrazu čela, obočí, a dokonce i očních víček. Ale Julia plně ovládala celý svůj obličej, takže z ní získal pouze nejasný pocit, že si nerada pouští někoho k tělu.

Uvědomil si, že se rozhostilo ticho a že ostatní zjevně čekají, až něco řekne. Odkášlal si.

„Předpokládám, že právě kvůli tomu tady jsem,“ spustil. „Pochopil jsem, že vám moje speciální znalosti můžou být ku prospěchu. Zpočátku jsem si tím sám nebyl jistý, ale společně s Minou už jsme... něco zjistili.“

Podíval se na Minu a ta přikývla.

„Než budeme pokračovat, navrhuju dát si krátkou pauzu na protažení nohou,“ řekla Julia. „Chci, aby se všichni plně soustředili. Pedere, ty si dej další red bull.“

Christerovi při vstávání hlasitě zapraskaly klouby. Ruben začal na chodbě boxovat do vzduchu, což vypadalo dost komicky, a Peder sáhl po naordinované plechovce red bullu, která při otevření hlasitě zasyčela. Lewinova teorie pole překvapivě seděla. Vincentova touha získat Mininu pozornost vyvolala napětí, které ho následně motivovalo k činu. Opravdu chtěl, aby si ho Mina oblíbila.

PŘESTÁVKA SKONČILA a všichni se opět usadili na svá místa. Ruben netrpělivě bubnoval prsty o stůl. Juliin nápad přizvat Vincenta na něj žádný velký dojem neudělal. Externí poradce, který ani nemá srozumitelné profesní označení. K smíchu. A teď si tenhle „mentalista“ chystá s Minou společnou prezentaci u tabule. Jako by byl jedním z nich.

Vedení mělo pravdu. Asi by bylo nejlepší od tohoto organizačního experimentu upustit, když už přišly na řadu magie a čáry máry. Ale tak už to chodí, když člověk pracuje se ženami. Co přijde dál? Přivede si Julia s Minou médium? Nějakou pitomou věštkyni, která jim vyloží tarotové karty a prozradí jim, kdo je vrah? Směšné.

„Viděl jsem tě vystupovat v televizi,“ řekl Peder nadšeně Vincentovi. „Hodně to na mě zapůsobilo.“

„Já tě taky znám,“ přidal se Christer, ale mnohem pochumnějším tónem. „Neuraz se, ale nejsi ty kouzelník? A copak nemáme vlastního psychologa?“

„Jsem mentalista,“ opravil ho Vincent. „A co se psychologa týče, doneslo se mi cosi o muži řeckého původu?“

Julia se zakuckala a Peder se rozesmál.

„Jo jo, to se Jan pořádně sekl...,“ podotkl a zavrtěl hlavou.

„Rád bych zdůraznil, že kouzelník nejsem,“ přerušil ho Vincent, „i když pracuju s iluzemi. Jisté znalosti v této oblasti samozřejmě ještě mám, protože v mládí jsem se kouzlení věnoval. Ale dnes bych zvládl maximálně nějaký trik s kartami. Víc mě zajímá, co se odehrává lidem v hlavě.“

„Vincent nejen že se vyzná v lidském chování,“ řekla Mina a podívala se na své kolegy, „ale umí si také všímat vzorců.“

Založila si ruce na prsou, jako by hodlala za Vincenta a jeho schopnosti bojovat. Rubena to z nějakého důvodu

popudilo. Mina ho v mnoha ohledech přiváděla k šílenství. Zdálo se, že je naprosto lhostejná k jeho šarmu, kterému všechny ostatní ženy podléhaly. To se mu nikdy předtím nestalo. Přitahovat ženy byla jeho superschopnost. Milovaly ho všechny, bez ohledu na věk, vzhled, původ, politické přesvědčení a kulturu. Ruben se ještě nesetkal se ženou, kterou by nedokázal okouzlit. Kromě Miny. Nebyla na něj nijak zlá. Jen se k němu chovala... lhostejně. Což v jeho světě bylo ještě o něco horší.

Zpočátku se ji snažil svést. Zkoušel všechny možné triky, aby mu podlehla. Ne snad že by se mu líbila, zdaleka nebyla jeho typ, ale chtěl zjistit, jestli se mu to povede. To byla Rubenova hlavní motivace. Lov. Samotný sex už ho potom ani moc nezajímal, rychle se mu omrzelo a on přešel k další kořisti. Když si mohl vybrat, nejradši spal s vnadnými blondýnkami. Ale jakmile jednou zasekl udičku, musel proces dokončit. To byla otázka cti. Nechápal rybáře, kteří rybu chytí a pak ji zase pustí do moře. Tak to příroda nezamýšlela.

Ale Mina prozatím veškeré jeho triky ignorovala.

Dnes ho štvala ještě víc než jindy. Stála vepředu u bílé tabule, psala na ni a pomocí magnetů na ni připevňovala fotografie. Měla na sobě tmavě modré džíny, červený rolák, pod nímž se jí vůbec nerýsovala podprsenka, vlasy měla sčesané dozadu do culíku, z něhož jí neodstával jediný vlasek, a obličej jako vždy čistý a beze stopy líčidla. Jediným nedostatkem byly její ruce, zarudlé a šupinaté, patrně od neustálého drhnutí litry dezinfekce, kterou měla vždy připravenou na svém stole. Ruben uvažoval, co asi je pod tou spořádanou slupkou. Odhadovat, jaké spodní prádlo ženy nosí, bylo jeho koníčkem. Hned poznal, k jakému typu která žena patří. Drahá perleťová hedvábná soupravička z La Perly? Lacině sexy červené krajkové prádlo z Victoria's Secret? Anebo erotická černá tanga, případně kalhotky s dírou mezi nohama, objednané online z nějakého sexshopu?

Povzdechl si. Mina určitě nosí praktické bavlněné kalhotky.

„Když jsem Vincentovi předložila naše materiály, měl několik postřehů,“ řekla. „Pár věcí jsme totiž přehlédli.“

Odmlčela se a otočila se k Vincentovi, který postoupil vpřed.

„Soudě podle fotografií,“ začal Vincent, „bych řekl, že řezné rány na stehně oběti vůbec nevznikly náhodou, jak se předpokládalo. Podle mě představují římskou číslici. Přesněji řečeno trojku.“

„Číslici?“ podivil se Christer.

Ruben si hlasitě odfrkl. Mina se na něj podívala a nadzvedla obočí.

„Rubene?“ otázala se ledově. „Co si o tom myslíš?“

Ať jde s tou svou panovačností do háje. Ruben předstíral, že neví, o čem mluví.

„O čem?“

Vyznělo to trochu agresivněji, než chtěl. Julia na něj vrhla vyčítavý pohled. Peder se zaujatě naklonil dopředu a Christer si cosi nesrozumitelně zabručel a podrbl se na temeni, prosvítajícím mezi řídkými šedými vlasy.

„Vincent právě poukázal na to, že pachatel způsobil oběti řezné rány záměrně, a možná dokonce představují číslici. Jaký na to máš profesionální názor?“

Ruben rozhodil rukama. Považoval to za prvotřídní nesmysl. Povzdechl si.

„Připadá mi to přitažené za vlasy,“ řekl. „Když uslyšíte tlukot kopyt, očekáváte, že přijede kuň. Ne zebra. Už jsme tu měli pachatele, kteří se nechali trochu unést a vyřezali si něco navíc. Není to žádná novinka.“

Vincent se naklonil dopředu a spojil konečky prstů. Rubenovi připadal jako ztělesněná samolibost. Celé tělo ho svědilo podrážděním. To mu Mina vážně žere? Ženy. Naprosto nepochopitelná stvoření.

„No právě,“ pokračovala Mina. „Všechno ostatní je velmi promyšlené. Někdo si dal tu práci a zbudoval přesnou kopii bedny, kterou by použil kouzelník. A vědomě zinscenoval klasické kouzelnické číslo – až na šťastný konec. Vyžadovalo to čas. Plánování. Trpělivost. Sedí ti to k někomu, kdo se nechal trochu unést a vyřezal si něco navíc?“

Ruben pokrčil rameny.

„Jo, no, možná ne...“

„Na mě to nepůsobí jako okamžitý nápad,“ řekla Julia, vstala a přistoupila k tabuli.

Bílé prádlo La Perla, pomyslel si Ruben. Ale v tomto případě neodhadoval. Jaké nosila prádlo a jak vypadala bez něj, věděl od vánočního večírku policie před pěti lety, který se konal na výletní lodi. Julia se strašlivě opila a pak spolu u něj v kajutě měli divoký sex. To bylo ještě předtím, než potkala toho svého suchara Torkela. S ním už to zaručeně dělá jen na misionáře. Na té vánoční plavbě měla menstruaci, a když se Ruben ráno probudil, v kajutě to vypadalo jako na jatkách a Julia už byla pryč. Jo jo. Takové věci se na večírcích stávají. Každopádně z toho mohl být průšvih, Julia mu přece šéfovala. Ale už se o tom nikdy nezmínili. A Torkel pro něj rozhodně nepředstavoval hrozbu. Ne snad že by si Ruben ještě dělal na Julii zálusk, ale stejně. Byl to hezký pocit, že ji měl.

Mina poodstoupila stranou a pustila Julii k tabuli. Julia nechtěně zavadila Mině o loket a Ruben si všiml, že Mina ucukla, jako by dostala ránu elektrickým proudem.

„Řezy jsou dokonale symetrické,“ řekla Julia. „Rozhodně vypadají, že je někdo udělal záměrně. Na druhou stranu to nutně nemusí být číslice. Bez kontextu se to určit nedá.“

Julia se otočila na Pederu s Christerem. Peder už zase vypadal unaveně a začal podřimovat.

„Co víme o místě, kde ji našli?“ zeptala se Julia.

Ticho. Ruben hodil po Pederovi tužku. Přistála na stole před ním a Peder sebou trhl.

„Co?“ rozhlédl se zmateně kolem sebe.

„Místo, kde našli mrtvolu,“ řekla Mina a zopakovala Julii otázku. „Co o něm víme? Co zjistili technici?“

Peder se otrásl jako mokrý pes, aby se trochu probral, a podíval se do papírů, které měl před sebou na stole.

„Našli ji před vchodem do zábavního parku Gröna Lund. Ale s největší pravděpodobností jde o sekundární místo činu. Zavraždit ji museli jinde, na to tam bylo příliš málo krve. Bednu tam někdo umístil až potom.“

„Co svědci?“ zeptal se Vincent.

„V okolí nikdo nebydlí. Ale vyslechli jsme zaměstnance z muzea Abby a z vedlejší restaurace. Nikdo nic neviděl ani neslyšel.“

„A totožnost oběti neznáme?“

Christer chmurně zavrtěl hlavou. To nemuselo nic znamenat. Christer se ke všemu stavěl pesimisticky.

„Zatím ne,“ řekl. „Procházíme pohřešované ženy, které by věkově odpovídaly, ale žádná z nich se neshoduje s popisem. Je však možné, že dotyčnou jako pohřešovanou osobu nikdo nenahlásil. V tom případě máme problém. Pokud nikdo nenahlásí její zmizení, určit totožnost je téměř nemožné. Světlovlasá žena kolem třicítky. Těch není zrovna málo.“

„Přece jen bychom asi měli v pátrání pokračovat,“ řekla Julia a vůbec neskrývala ironii. „Zdá se mi trochu zbytečné vzdávat se naděje na ztotožnění jen proto, že oběť nemá na bradě výraznou bradavici.“

Christer odevzdaně pokrčil rameny, ale neprotestoval. Julia se otočila k ostatním. Přiblížila se k Mině a Ruben si všiml, že Mina ihned poodstoupila, aby se jí Julia znovu nedotkla. Zajímalo by ho, jak to Mina dělá, když se chce s někým vyspat. Anebo si to jednoduše dělá sama, aby do toho nemusela zatahovat nikoho dalšího? Používá nějakou sterilní hračičku na baterky? Anebo chlápek nejdřív donutí, aby se umyl savem? Možná si musí obléct takový ten šustivý ochranný nemocniční overal, jen s malou dírou vepředu, aby si mohl vyndat ptáka... Ruben se hlasitě zahihňal a Julia ho usměřnila přísným pohledem. Rychle svůj výraz ovládl, ale stejně nemohl z hlavy dostat představu, jak si to s Minou rozdává chlap v jednorázovém ochranném overalu. Z nějakého důvodu měl dotyčný v overalu Vincentův obličej.

„Christere, ty dál pátrej po totožnosti oběti, Pedere, ty ještě jednou důkladně projdi zprávu od techniků, sebemenší detail může být důležitý, no, však víš.“ Julia se otočila k Vincentovi, aby mu to vysvětlila. „Peder je mistrovský analytik. Zvládne projít kvanta informací, nad kterými bychom my ostatní smrtelníci seděli celé týdny. Jemu to trvá zlomek času a nic mu neunikne.“

Peder se mírně začervenal, ale zdálo se, že ho pochvala potěšila.

„Rubene...“, pokračovala Julia.

Ruben ji přerušil.

„Vezmu si na starost bednu“, řekl.

„Přesně tak. Zjisti o ní, co se dá, kdo ji vyrobil, z jakého materiálu, jak ji postavil, cokoli, co by nám mohlo poskytnout vodítko o tom, jak k ní pachatel přišel. Pokus se i zjistit, odkud jsou ty meče. A přestaň na mě čumět.“

Ruben sklouzl pohledem výš a se šibalským úsměvem se podíval Julii do očí. La Perla.

„Mino, ty zajdi za soudní lékařkou a zkus něco zjistit o těch řezných ranách a dalších stopách. Už jsem mluvila s forenzním expertem, který prozkoumá rozbité sklíčko na hodinkách. A Vincente, pomohlo by nám, kdyby ses pokusil sestavit profil pachatele.“

„Pokusit se můžu. Jak už jsem říkal, nemám v tom oboru žádné vzdělání, vycházím jen z určité znalostní základny, která mi umožňuje poměrně přesně odhadovat lidi.“

„Budu ráda, když to aspoň zkusíš.“

Ona vážně chce toho mentalistu zaměstnat. A umožní mu přístup k tajným policejním informacím. To byla poslední kapka. Ruben se už neudržel.

„Tak a dost“, řekl. „Tady pán je bavič. Šašek. My jsme *policiisti*. Snad ho vážně nechcete poslouchat?“

Ostatní utichli a dívali se na něj. Atmosféra by se dala krájet.

„Máme jen malý náskok, než případ rozmáznou v médiích, a toho musíme využít“, procedila Julia mezi zuby.

„Takže musíme zkusit všechno.“

Ruben rozhodil rukama. Vzdal to. Takhle to dopadá, když rozhodují ženy.

„Tak já mizím“, řekl a vstal. „Ale nejdřív si půjdu sehnat kříšťalovou kouli.“

Peder, Christer a Ruben se postupně vytrousili a i Vincent už musel jít. Julia zůstala v místnosti sama s Minou. Stály u tabule s fotografiemi. Mina si při pouhém pohledu na ně

připadala špinavá a zatoužila po lahvičce dezinfekce, kterou si zapomněla na stole.

„Co myslíš, jak to šlo?“ zeptala se Julia.

„Já nevím,“ řekla Mina a dívala se na fotky. „Nepřivítali ho zrovna potleskem vestoje.“

Přejela si rukou po předloktí, aby odstranila vrchní vrstvičku odumřelých buněk, která se tam v tuhle denní dobu už nashromažďovala.

„Ale myslíš, že dokáže sestavit profil pachatele?“ navázala Julia. „Nevypadalo to, že by o tom byl sám úplně přesvědčený.“

Mina pokrčila rameny.

„Myslím, že umí věci, které nám ještě nepředvedl. A nikoho jiného stejně nemáme, pokud nechceme pronásledovat další muže řeckého původu. Asi bych to s Vincentem zkusila. Potřebujeme se chytit nějakého stébka. A tím je on.“

„Musíš si jím být naprosto jistá, pokud ho máme přizvat do týmu,“ řekla Julia. „Asi sis všimla, že se k němu ostatní staví dost skepticky. No, Peder možná ne. Ale Ruben a Christer s ním rozhodně nejsou na stejné vlně. Což je v Rubenově případě ještě slabé slovo.“

Julia ji nechala o samotě. Mina si zhluboka povzdechla. Porada skončila katastrofálně, jinak se to říct nedalo. Vincent sice dostal za úkol vytvořit profil pachatele, ale Mina si nemyslela, že jeho závěry bude někdo brát vážně. Mina ho tak snadno odepsat nehodlala. Nevyčítala mu, že se během porady držel zpátky, sám říkal, že mu jde o skupinovou dynamiku. Snažil se zapadnout. Škoda že to nevyšlo. Debilní Ruben. Předpojatějšího chlapa v životě neviděla. Hned po schůzce v Rivalu věděla, že chce s Vincentem spolupracovat. Ale zjevně to bude muset probíhat mimo rigidní zdi policie.

Upřela pohled na fotografie na tabuli. Zkrvavené tělo viselo na mečích, které procházely bednou skrz naskrz. Oběť na sobě měla jen bílé kalhotky a tílko. Nechtěla se na to dívat. Ale musela. Jeden z mečů propíchl ženě oko a vyšel na druhé straně hlavy. *Klasické iluzionistické číslo*. Celé kouzelnictví jí připadalo zvrácené.

KVIBILLE 1982

JANE SI O KÁMEN seškrabovala bahno z bot. Nesnášela to. *Nesnášela*. Přestěhovat se na venkov nebyl její nápad. A nakonec tím stejně trpěla ona.

„Jane, pojď už!“ zavolal na ni mladší bráška z trávníku. „Čekáme na tebe s dortem!“

Máma už tam byla, jako obvykle na sobě měla vlastnoručně ušité šaty. Proč si máma někdy oblečení nekoupí, místo aby si ho šila? Každopádně si vzala ty nejhezčí s leopardím vzorem. Těžko říct, kde sehnala látku s leopardím vzorem, ale pokud šlo o látky, vykazovala máma téměř nadpřirozené schopnosti. V šatech vypadala skoro elegantně, přestože byly ušité doma. Kazily to jen bosé nohy. Na počest svých narozenin si máma na hlavu nasadila květinový věnec. Jane si povzdechla a předstírala, že bratra neslyší.

Brzy jí bude šestnáct a na statku už strávila polovinu života. Přestěhovaly se sem nejdřív jen s matkou. V létě 1974 dala máma ve Stockholmu v práci výpověď. Opustily byt ve městě i všechny Janiny kamarády, protože její hippie máma chtěla na statku nedaleko Kvibille založit se svými přáteli komunitu. Kvibille byla maličká vesnička v Hallandu, kterou by nikdo neznal, nebýt velké sýrárny. Lidé si Kvibille spojovali pouze se sýrem, nic jiného o něm nevěděli.

Jane nebydlela ani v Kvibille. Bydlela *kousek za ní*m. Nikdy si na sebe nemohla vzít nic hezkého, protože všude bylo bahno.

Prohlédla si boty. Bílé podrážky už nezachrání. Nesnášela to. Vážně.

Jane došla k domu, zula se a s povzdechem vklouzla do holínek. Máma ať si tady klidně bydlí, ale *ona* nemusí. Vykročila k trávníku, kde na ni čekala máma s mladším bratrem.

„Mami, kdy se odsud odstěhujeme?“ zeptala se jako každé a sedla si na deku.

„Taky tě zdravím,“ řekla máma.

„Když mohl Erik,“ zabručela Jane, „proč ne my?“

Erik byl jediný z máminých známých, kdo se nakonec objevil. Ale vydržel na statku jen půl roku. Když máma otěhotněla, zjevně už se mu nezdálo tak skvělé žít v sepětí s přírodou. Takže Erik zmizel. Doneslo se jim, že pracuje v bance a vzal si jen na pár měsíců neplacené volno. Od někoho jiného zase slyšely, že je obchodní cestující a prodává sportovní zboží. Netušily, co je pravda. Máma dnes už ani nevěděla, kde je mu konec.

„Vždyť víš,“ řekla máma, „jak těžké je tady na venkově sehnat práci. Aspoň máme tady na statku levné bydlení. A zlatoto, bydlíš tady už stejně dlouho jako ve Stockholmu. A tam to určitě nebylo takové, jak si to pamatuješ, jak sis to celé vysnila. Zas tak dobře jsme se neměli. Tady je nám líp, mnohem líp. Vážně. Ale už se o tom nebayme. Tvůj bratr nám něco předvede a pak si dáme dort.“

Máma vypadala unaveně. Nebylo jí dnes dobře. Nemělo smysl se s ní dál hádat. Jane jí nechtěla kazit radost.

„Tohle číslo jsem si připravil pro tebe k narozeninám,“ řekl bráška, aby vysvětlil důvod své kouzelnické show.

Měl na sobě plášť, který mu Jane ušila k minulým narozeninám. Začínal mu být trochu malý.

„Já pro tebe taky něco mám,“ řekla Jane a podala mámě drobný balíček. „Ale můžeš to otevřít, teprve až si přečteš přání.“

U balíčku visel papír, na kterém byly nakreslené čáry. Některé přerušované, jiné plné. Tu a tam byla vidět písmena, přeškrtnaná čarami. Máma otáčela papír v ruce.

„Co s tím mám...?“ zamumlala bezradně.

Jane si povzdechla. Aspoň pokusit by se mohla, ne?

„Vzpomeň si na origami,“ napověděla jí.

Máma se na ni nechápavě podívala.

„Panebože. Tak na vlaštovku z papíru.“

„Takže to mám složit?“ zasmála se máma. „Super!“

Začala papír skládat podle předepsaných čar a přitom vyplazovala špičku jazyka. Jane pod dekou tlačil do stehna klacek. Snažila se najít pohodlnější polohu, ale marně. Ona a tenhle statek nikdy nebudou kamarádi.

„Hotovo,“ oznámila máma ustaraně. „Ale obávám se, že se mi to nepovedlo.“

Držela v ruce zmuchlanou papírovou kouli, na jejíž horní straně se dala přečíst polovina písmena K. Jane, bráška i máma se dali do smíchu.

„Vypadá to, jako by to skládala kočka,“ řekl bráška a významně zatahal mámu za leopardí šaty.

Jane se rozesmála ještě víc.

„Říkala ti přece, že to máš složit jako vlaštovku,“ poučil ji. „Přerušované čáry ohneš dovnitř, plné ven.“

Máma papír rozbalila a složila znovu podle synových pokynů. Výsledkem byl dokonalý šestiúhelník s jasným sdělením nahoře.

„*Všechno nejlepší k narozeninám,*“ přečetla máma, „*posledním v Kvibille!*“

„Aspoň doufám,“ řekla Jane, když se na ni máma zamračila.

„Tak jo, ségra,“ řekl bráška. „Teď jsem na řadě já.“

Vytáhl balíček karet a dramaticky jím zamával, jako by to byla živá bytost.

„Zapamatujte si tento den, tři hodiny odpoledne osmého července,“ pronesl vážně, „protože o tom budete vyprávět svým vnoučatům.“

„Víš vůbec, jak člověk přijde ke vnoučatům?“ podotkla Jane a obrátila oči v sloup, ale neubránila se úsměvu.

„Vezmi si tyto karty,“ pokračoval, jako by ji neslyšel, „zamíchej je a jednu si vyber. Podívej se na ni, ale neříkej nám, která to je.“

Bylo nespravedlivé, že její bratr dokáže být pořád tak šťastný. Někdy jí připadal skoro jako blázen. Ale bydlel na statku po celých sedm let svého života a nic jiného neznal. Ke spokojenosti mu stačilo, když mohl něco kutit ve stodole a trénovat kouzelnické triky. Navíc už mu kouzlení docela šlo. Nemohl za to, že Jane v podstatě vždycky poznala, jak to